

Жіночий Світ

WOMAN'S WORLD

Ч. 7 - 8 ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ 1958

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік IX Липень-Серпень, 1958 Ч. 7-8

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової.
Редагує редакційна колегія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00.
Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. стерл., у Франції 900 франків.
Редакційна колегія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александер Ав., Вінніпег, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. IX July - August, 1958 No. 7-8

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada.
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.
Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЗМІСТ

Обгортка Катерини Антонович

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. Ivanna Durbak
489 Melbourne Rd.
Newport, Vic.
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК IX | ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ, 1958 | Ч. 7-8 (103-104)

НАПЕРЕДОДНІ КРАЙОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ

Стоїмо напередодні чергової (XVIII) Крайової Конференції Українок Канади ім. Ольги Басарабової, що відбудеться в днях 30, 31 серпня і 1 вересня ц. р. в Торонто, Онт.

Хоч уже минуло три роки від останньої — Ювілейної Крайової Конференції, то глибокі враження з цього небуденного свята — Срібного Ювілею ОУК — ще не затерлися в пам'яті тих, що мали нагоду взяти участь у тій Конференції. Це були не тільки величаві святкування з багатою та винятковою програмою — як святочна сесія з вшануванням померлих членок, привітів представників уряду й міста та висвітленням фільма "Скарби України", посвячення прапора ОУК, передання через Голос Канади слова в Україну, імпозантний бенкет, мистецький концерт і ін. — при співучасті представниць Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Національної Жіночої Ради Канади й численних інших жіночих організацій, але й звітування з праці, з переглядом осягів і заслуг членок ОУК та намічення діяльности на майбутнє.

"Щасти нам, провадь нас і благослови нашу працю, Всемогутній Боже, в другому чвертьстолітті діяння нашої організації!" — говорила новообрана голова Центральної Управи ОУК, п. Стефанія Савчук. І Всемогутній Бог далі благословив працю ОУК. Впродовж перших трьох років у другому чвертьстолітті організаційна діяльність Організації Українок Канади позначилася новими досягненнями, новими здобутками в усіх намічених Конференцією ділянках культурно - громадської праці. Успішний дитячий садок у Содбури, Онт. під патронатом Молодечого Відділу ОУК є тільки одним гарним зразком праці у виховній ділянці Організації Українок Канади. В рамках цієї короткої статті годі наводити виконану працю ОУК. Фактом є, що всі Відділи ОУК гідно й чесно виконували далі доручення своєї Центральної Управи. Струдженим старшим членкам приходять нові на зміну та працюють з такою самою відданістю і посвятою, як їх попередниці, хоч і старші членки не опускають зовсім рук від праці.

Центральна Управа ОУК також докладала всіх зусиль, щоб якнайкраще виконати своє завдання. Вона давала Відділам напрям і директиви праці. В цілі особистого контакту з Відділами відбуто ряд організаційних поїздок. Прийнято участь у Конвенціях сестринної організації — Українського Золотого Хреста Америки, Союзу Українок Америки, Національної Жіночої Ради Канади й Міжнародньої Жіночої Ради. Присвячено багато праці і грошей виховним, харитативним і іншим цілям. Та найбільше уваги забрало видання ювілейного збірника ОУК "На службі рідного народу", що є відзеркаленням 25-літньої організаційної праці ОУК та гідним і яскравим прикладом для майбутніх поколінь ідейности, посвяти і жертвенности жіноцтва в рядах ОУК. Не мало труду й коштів треба було покласти, щоб довершити це діло. Та при зрозумінні, добрій волі та повній кооперації Відділів ювілейний збірник ОУК став дійсністю (гл. оголошення на стор. 9-ій). Сьогодні членки ОУК з гордістю глядять на пройдений 25-літній шлях своєї національно-культурної праці та з вірою прямують у ще світліший етап свого існування та діяння.

На черговій Крайовій Конференції буде саме й перегляд діяння ОУК вже в другому чвертьстолітті. Наступлять нові звітування, нові виміни думок та схвалення нових методів і плянів праці. Все це справи великої ваги в житті ОУК і тому є не тільки побажанням, але й конечністю, щоб якнайбільше делегаток і членок взяло участь у черговій Крайовій Конференції ОУК.

ГАВРИЛО ГОРДІЄНКО

Участь жінки в господарському житті України

З давніх давен так велося, що на плечі жінки, хоч і слабшої істоти, поклалися тяжчі тягарі, ніж на плечі чоловіка, істоти без сумніву сильнішої. Жінка почала перший зав'язок суспільної організації — родину, вона ж у великій мірі й утримувала при житті ту первісну суспільну організацію. Дякуючи жінці, родина перетривала тисячі поколінь аж до наших часів.

Жінка приводила на світ діти, плекала їх, вигодовувала їх, виховувала їх, одягала їх і виводила у світ. Для цього жінка здобувала поживу частинно в польовому господарстві, повністю в домашньому господарстві як на городі та коло худоби. Плекала жінка текстильні рослини, переробляла їх, пряла, шила одежу та одягала родину. В домашньому господарстві вже в хатньому побуті жінка варила страву, тримала хату та родину в чистоті. Й тільки на безприкладній муравлиній праці жінки родина перетривала всі лихоліття від кам'яної доби до теперішньої атомової.

Єдиним признанням жінці за всі її труди було ствердження, що хата та родина трьома кутами тримається на плечах жінки і лиш одним кутом на плечах чоловіка.

З повстанням та розвитком міст постала потреба фахівців для окремих галузів виробництва. Постають ремісники. Родина відривається від землі, від села, переходить до міста. Чоловік займається ремеслом, чи якою іншою працею. А з плеч жінки спадають поважні тягарі. Відпадає праця жінки на землі, в полі та на городі й коло худоби. Життя жінки в місті стає легше від життя її сестри, що осталася в селі. Доля сільської жінки не набагато змінилася до наших днів. Тільки частинно поліпшилася, бо деякі її праці відпали або полегшали, залежно від ступня цивілізації, що його досягли ті, чи інші країни.

Зате доля міській жінці постійно усміхалася аж до минулого століття. Впродовж поколінь праця за працею відпадали від повинностей міської жінки. Відійшов із хати текстильний промисел, як одне із перших поліпшень для міської жінки. За ним відійшло із хати шиття одежі. За тим пішло із хати печення хліба. Поступнево відходить прання. Починає відходити з хати варення страви. І так крок за кроком поступнево в парі з поступом цивілізації з міської хати відходили одна за одною численні функції жінки.

З розвитком капіталізму в нових економічних умовах в початках 19-го століття відхід із хати торкнувся вже й самої жінки. Текстильний промисел з новими машинами вимагав багато робочої сили, слабшої і дешевшої. Такою силою була жінка. І пішли з хати спочатку незаміжні жінки — дівчата, а потім, хоч і поволі, але постійно й невпинно відходять із хати жінки вже не тільки дівчата але й одружені та матері.

Економічний добробут країни викликає більші вимоги до ринку праці. Чоловічі руки вже не в стані задовольнити вимоги ринку праці й на допомогу їм появляються численні пари робочих рук жінки. Родина багатіє, більше заробляє, більше купує, країна багатіє.

Не тільки появлення нових винаходів до найбільших дрібниць домашнього устаткування є мірилом поступу цивілізації, але й споживання тих предметів цивілізації. А також скількість робочих рук на ринку праці є посереднім мірилом як не добробуту, то принаймні цивілізації даної країни. У країнах високої цивілізації участь жінки в господарському житті країни досягає 30%. В часи війни ця участь жінок у праці країни ще більше зростає.

Поступнево цивілізація виводила з хати спочатку дівчат, незаміжніх жінок, потім жінок-матерів. А жінка вийшовши з хати, з тепла родинного затишку мусіла вже вивест й дітей своїх, спочатку до школи, пізніше до садка, а тепер уже й не вивести, а винести немовлят до захоронки, до ясел, а сама пішла на працю, бо так диктують теперішні умови економічного життя й так вимагає сучасна цивілізація. Родинний затишок зникає, родина розпадається. Поволі, але постійно й невпинно.

Вижчеподаний перебіг відчуження жінки від родини та втягнення її до праці поза домом є більш-менш нормальний для країн з так званим нормальним перебігом історичного процесу без сильніших перешкод зі сторони. В тих країнах цей процес обумовлений тільки економічними передумовами та поступом цивілізації тих країн.

Інакше положення цілого господарського процесу та втягнення жінки до праці в Україні. Україна перебуває без жадного сумніву в колоніяльній залежності від Москви. Інтересам Москви підпорядковано й усе господарське життя України й ринок праці українських робочих рук, в тому числі й рук української жінки.

Року 1928, себто останнього року перед колективизацією, участь жінок у заробітковій праці поза домом в Україні виносила 24%. Цей процент для України на той час відповідно до стану цивілізації її та економічних взаємовідносин у ній на кінець голосної ленінської нової економічної політики можна вважати нормальним процентом.

Але ринок праці в Україні не кермується вільними взаємовідносинами попиту та пропозиції, як це існує у вільних країнах, а підлягає політичному диктатові колоніяльної влади. Як не формально то фактично існує примусова трудова повинність, така сама як існувала в усіх колоніях поза Європою.

Чоловічі робочі руки в СССР у великій мірі зайняті у війську та в роздутому бюрократичному адміністраційному апаратові як у самому СССР, так і в окупованих ним країнах. Тому вимоги до робочих рук жінки в СССР більші ніж деінде в світі. У вересні місяці 1956 року в Україні участь жінок в заробітковій праці була аж 42%. Процент явно надмірний і рекордовий серед цілого світу. Він можливий тільки в колоніяльно поневолені країні і свідчить про наявність примусової праці.

Крім того не треба забувати, що в Україні щодо розподілу праці існує абсолютна рівноправність. Там нема вже т. зв. жіночої праці. Жінки виконують і найтяжчі праці в будівництві, в промислі, в транспорті й т. п.

Як саме представлена участь жінок у праці в Україні видно з наступних даних по окремих галузях праці на вересень 1956 року. (Дані взято зі збірника "Народнє Господарство Української РСР", Київ, 1957).

В промисловості працювало 39% жінок, в будівництві 30%, на машиновотракторних станціях 4%, в державних радгоспах та допоміжних для них підприємствах 50%, в транспорті та в зв'язку як телефон, телеграф тощо 28%, в торгівлі, заготівлі та матеріяльно-технічному постачанні, себто в торгівлі та в легкому промислі 55%, в громадському харчуванні, себто в ресторанах, їдальнях, буфетах тощо 82%, в народній освіті, себто в шкільництві від садків та ясел починаючи 65%, в охороні здоров'я, себто в медичній службі 84% й нарешті в адміністраційних органах державних, господарських, громадських, кредитових та асекураційних 47%.

В згаданому статистичному збірникові не згадано чомусь про участь жінок у колгоспах, хоч то також господарська діяльність. Напевно там процент участи жінок був би ще більший. Тому мабуть і не згадано жіночої колгоспної панщини. Не згадано також участи жінок у війську, хоч то вже не є чисто господарська праця, але все таки заробіткова.

Задумавшись над поданими даними приходимо до дуже сумного висновку, що за свою абсолютну рівноправність не тільки політичну, але й господарську українська жінка заплатила й далі ще платить дуже й дуже високу ціну.

ПРИНЦЕСА МАРҐАРЕТА НА ВІДВИДИНАХ У КАНАДІ

Принцеса Марґарета, сестра британської королеви Єлисавети II, прибула 12 липня ц. р. на одномісячну візиту до Канади. Вона взяла участь у святкуваннях 100-ліття провінції Британської Колюмбії, а опісля відвідає також інші провінції Канади.

ГАЛИНА ЛАЩЕНКО

Алла Лисянська

(З приводу 15-ліття смерти)

В кімнаті в пані Зінаїди Мірної, відомої громадської діячки, висіла фотографія: Леся Петлюрівна в домовині. Дві важкі довгі коси спускалися з обох боків молодого мертвого обличчя, так подібного до обличчя Головного Отамана. І ця світлина пригадала мені інше обличчя, іншої дівчини з такими довгими темними косами. Обличчя Лисянської. Ці дві дівчини виховувались у різних країнах, одна у Франції, друга в Чехословаччині, в різних умовах, все ж мали між собою багато спільного. Померли на ту саму недугу майже в одному віці. Виросли на еміґрації, але кожна трохи пригадувала Україну.

Леся була одиначка, завжди сама між дорослими, в атмосфері війни, революційного виру, політичних розмов. І тому надто поважна для свого віку. Ще дівчинка, але з очима мудрої пітії, на юність якої трагічна смерть батька поклала темний серпанок.

Алла Лисянська не мала на своєму життєвому шляху тої величі й авреоли, що донька Головного Отамана. Але не мала і трагічного патосу переживань юної Лесі. Все її дитинство несло на собі печать неспокійної доби, втечі з рідного краю, еміґрації і, через нервовість матері, в самому ядрі, в родині, атмосферу напоєну духом достоєвщини, де навіть батько, що дуже любив родину і щиро бажав "тихого" сімейного щастя, нічого не міг зробити. Зрештою Алла і старша сестра пристрасно любили свою матір. Ніжно любили сестри й одна одну, хоч вдачі їх були цілком інші. Міцно збудована, дуже бліда, з двома важкими довгими косами, — своїм тягарем вони, здавалось, обезсилювали цілу її істоту — Алла не мала фарфорової краси старшої сестри. Не мала ані її щебетливости. Але очі її з виразом глибоким і уважним говорили багато. А при тому була в них мрійливість і така далекість від землі. Оце "між небом і землею і блище до неба, як до землі". Це властиве багатьом мистцям, що не помічають нецікавих дрібниць, але головні речі, а як бачать деталі, то типові деталі. Сестри — одна студентка медицини, друга малярка, нагадували євангельських Марту і Марію. Марією була малярка.

В наслідок довголітньої недуги — вже з 25-го року життя їй було заборонено малювати олійними фарбами — вона не могла нормально розвивати свій небуденний талант. Все ж вона встигла дати серію портретів (І. Франка, Т. Шевченка, С. Петлюри, два портрети академіка Степана Смаль-Стоцького і ін.), зробити багато ілюстрацій до різних українських, переважно націоналістичних ви-

Алла Лисянська *)
(Нар. 10. V. 1916 р. в Києві)

дань, замовлень мала багато і дбайливо виконувала кожну працю, яку взяла на себе. Виявляла велику працездатність і солідність у відношенні до взятих на себе обов'язків. В ній була дуже добра риса, що часто зустрічається у правдивих мистців. Доброта і відвага.

Яка це була талановита дівчина, видно з того, що без протекцій — ледве зі шкільної лави —вона витримала конкурсовий іспит до чеської Академії Мистецтв, до тої Академії, куди свого часу не вдалося дістатися багатьом іншим. Але здоров'я Алли Лисянської все погіршувалось, а туга малювати була така велика! Тут почалась трагедія молодого життя з іскрою Божою в серці, з масою невиконаних творчих плянів, яка змагаючись з недугою, відчувала, що недуга її перемагає. На молодому обличчі була та приреченість, як у Гоголівської панночки з "Майської ночі". Вже не могла багато ходити, але зі свого закутка біля вікна бачила все багатство життя: мистецьки закінчений природою кожний виріз листочка на вазоні — такі деталі може подивляти тільки мистець, хворий чи дитина — бачила життя в кожному промені, що впав з вікна на ріг килима. Таке багате це життя, так багато прагнень у молодої душі. Якось сказала: — "Можна жити без рук, без ніг, а без легенів жити не можна".

Сили швидко слабли, риси загострювались, тихшав голос і фарби, її улюблені фар-

*) Щиро дякуємо проф. К. Антонович з Вінніпеґу за випозичення світлини Алли Лисянської зі своєї колекції. — **Ред.**

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

ДБАЙМО ПРО ДУХОВИЙ РОЗВИТОК ДІТЕЙ

Для нормального розвитку дітей потрібний відповідний харч, добрий сон, розвага, школа, церква та всякі інші культурні й мистецькі уподобання. Та, на жаль, цим всебічним чинникам, що впливають благородно на наших дітей, ми — матері й наші чоловіки — присвячуємо мало уваги. Ми зуживаємо багато часу, багато праці та й грошей на те, щоб наших дітей виплекати фізично здоровими, думаючи, що грецька приповідка "в здоровому тілі — здорова душа" буде мати сто-відсоткове застосування. Тим часом ми не беремо одного під увагу, що ця грецька приповідка постала в грецькій державі, яка провадила виховання своїх дітей у школах, так званих гімназіях, де була програма всебічного виховання і поєднання в одно ціле, яке греки називали "кальокаґатія".

Ми, українська спільнота поза кордонами України, можемо створити "кальокаґатію" для наших дітей у наших родинах, наших церковних і світських організаціях. Ми мусимо завжди пам'ятати, що наші діти крім потреби їсти, спати, бавитися, вбратися і т. п. мають ще й потреби психічного розвитку, які зростають з їх фізичним розвитком. Від потреби вислову своїх думок і почувань за допомогою мови та пісні і танців, аж до потреби активного і творчого думання та морального діяння, це довгий шлях духового розвитку, який є такий природний як і розвиток фізичний.

Від належно зформованої психіки в дитячому віці залежить і поведінка людини в дозрілих роках. Про це говорить наука та доказує життєва практика. Вартісними для суспільства стаються ті діти, що проходять відповідний психічний і моральний розвиток. Засобами до духового розвитку дітей були менш-більш такі чинники:

1. Діти від малечку були під опікою матері й батька та були виховувані в релігійному та суспільно-громадському дусі.
2. Вдома і в школі був відповідний режим, який нормував поведінку дітей під час навчання, на перервах, на вулиці і в замкнених льокалях.
3. У школах було навчання релігії.
4. Між школою і домом був постійний контакт і постійна співпраця.
5. Діти в своїх домах мали свої кімнати відповідно прибрані, де вони були в них самі господарями, але все під доглядом і вказівками батька та матері. Вони в своїй кімнаті держали чистоту й порядок, самі стелили ліжко, прятали та прикрашували стіни образами.
6. По приході зі школи додому діти вчилися найменше по 4 години денно, а по двогодинній перерві, проході чи розривковій забаві читали книжки бодай одну годину денно.
7. До кожного злого вчинку діти признавалися і за кожний відповідали.
8. Мати й батько вчили дітей рідної мови, історії, географії, культури та впоювали в них любов до всього, що є рідне й гарне.
9. Батько й мати своїм прикладом заохочували дітей не встидатися своїх родичів, не встидатися свого роду, мови й звичаїв.
10. Батько й мати все і всюди радо допомагали тим, що їх помочі потребували.
11. Батько й мати самі належали до своєї церкви й організацій та брали в них живу участь.
12. Батько й мати записували дітей до дитячих організацій та цікавилися життям цих організацій.
13. Батько й мати бували на дитячих імпрезах, які влаштовували молодечі організації, у яких були їх діти.
14. Батько й мати брали дітей на національні імпрези та по імпрезах вели з ними розмови, пояснювали незрозумілі їм справи.
15. Батько й мати на час вакацій віддавали дітей до дитячих таборів, у яких вони крім фізичного мали також і релігійно-громадське та суспільно-національне виховання.

Нам не приходиться нічого іншого додати до вище сказаного, як тільки провірити себе самих, провірити наші методи виховання наших дітей і зачати дбати про справжній духовий розвиток дітей, на який, як бачимо, складається багато чинників. Підносім молоді душі й серця наших дітей до висот краси, добра і свободи, а вони вже добрими вчинками прославлять Бога, наш рід і нашу Батьківщину!

би, лежали нерухомо на місці. Алла Лисянська перед смертю хотіла знищити всі свої картини, які вже тоді зробили їй у празьких колах ім'я. Але вона відчувала, що це далеко не те, що вона б могла дати, якби не її недуга, якби не рання смерть! Вона відчувала, що це тільки незакінчена частина того, тих творчих можливостей, які вона в собі таїла.

ГАННА ЧЕРІНЬ

Я І МОЇ ДІТИ

ОКСАНІ БРИНЬ

Різним людям дає Бог різні таланти. Той малює, той співає, той має хист до торгівлі... А мені Бог дав четверо дітей. Перший хлопчик прийшов, як мила несподіванка. Далі до нього ми припарували сестричку, щоб одному не було сумно. Згодом в капусті ми знайшли ще одну дівчинку, а потім, для балянсу, додали ще одного хлопчика.

Поки діти були малі, я тихенько сиділа вдома, як то кажуть, нічого не роблячи, а як старші пішли в школу, вирішила трохи допомогти чоловікові з грошима. Стали ми думати про ширшу площу, бо поки кожне сиділо в колисці, місця було досить, а як почали ходити, стало тісно.

Ну що ж, не біда. Тіточка Люба, що після 13 років заручення саме посварилась із своїм нареченим і з горя навіть перестала фарбувати волосся, раптом виявила бажання "остепенитися" і взяти на себе обов'язки бабусі.

Воно якось поважніше виглядає. А то мій Джордж так мені і сказав на прощання: "Пошукаю собі більш статечної особи, бо ти все скакаєш, як молода дівчинка". А так вивезу я колись возика з дитинкою, люди спитають: "Чиє ж то таке хороше, доччине?" — "Еге ж, — скажу, дочки. Чисто в мого покійничка унучок удався..."

Тіточка Люба, до речі, ніколи ще заміжем не була і до сорока літ дуже цим вихвалялася, а тепер почала міняти тактику.

Так чи сяк, справа з доглядом дітей була влаштована ідеально, хоч і не знати, як надовго.

Дбайливо підмалювавшись та одягнувшись із елеґантною скромністю, ситно попоївши та зміцнивши нерви кавою, одного ранку вийшла я на полювання. Діти ще спали, а тіточка, з крутениками на голові, озброєна пір'яним віничком, войовничо змітала пил із статуеток на столиках.

— Не бійся, доню, ти виглядаєш, як мільйон. До обіду вже знайдеш роботу, а може відразу й залишишся. Візьми сендвіч з дому.

— Та вже десь піду на каву, тітусю. Дякую за комплімент. До побачення.

— Щасти Боже! — перехристила мене тітка, замикаючи за мною двері.

Спочатку я пробувала знайти роботу в нашій околиці, близько. Пройшовши зо два блоки, я побачила вивіску на якійсь халупі "Потрібно дівчини до бюра" і зайшла, не знаючи навіть що то. Виявилось, то була розсильня вантажних авт. Нічого доброго для мене в цім не було, але нічого й поганого.

— Ваше прізвище?

— Лідія Метлинська.

— Вік?

— Двадцять сім, — підбрехала я на три роки.

— Ви досить молодо виглядаєте, — усміхнувся власник. — Вмієте друкувати?

— Так.

— Рахувати?

— Вмію, на калькуляторі.

— Заміжні? — таємничо спитався власник, ніби сподіваючися неґативної відповіді.

— Так, слава Богу.

— І дітки є?

— Четверо, слава Богу.

— Це добре, це добре, — з кисло-солодкою усмішкою казав він, — я, знаєте, і сам четверо маю — три хлопчики і одна дівчинка, такі любі малята... Я думаю, що ми з вами так договоримося, щоб нам усім було добре, і діткам вашим... Я до вас завтра задзвоню, гаразд? Отже, чекайте! Дуже тішуся, що зустрівся з такою приємною особою...

Я вийшла, дивуючися, як міг би він до мене задзвонити, коли не спитався мого телефонного нумеру!? Хіба б яке чудо сталося?

Не чекаючи того чуда, я по дрібному дощику, виглядаючи вже не так пікантно, перейшлася ще два бльоки, аж поки не натрапила на солідну будівлю фабрики туалетного паперу.

Старший клерк зустрів мене привітно, але стримано.

— Наше виробництво — це дуже солідна й необхідна для культурного світу фірма. Навіть у час рецесії наші акції, зі зрозумілих причин, не падають. В Америці люди не вміють, як у Совєтському Союзі, заміняти наш продукт газетним папером, і поки вони цього не навчаться, ми і в найскрутніші часи матимемо запевнений ринок збуту. Нам потрібні відповідно солідні працівники, не з тих, звичайно, що ходять з конячими хвостами і танцюють "рок енд ролл". Я думаю, що ви нам, а ми вам станемо в пригоді. Прошу виповнити цю анкету.

Я швидко заповнила потрібні бланки.

— Угу, так, добре, добре, — примовляв клерк, водячи носом по рядках. — А це що?!! Четверо дітей? А хто їх доглядає?

— Тітка моя.

— Молодшому, кажете, чотири роки? І вам не шкода таке пташатко без мами лишати?

— Звісно, шкода, але ж... Так як пташка своїм діткам червячки приносить, так і я мушу...

— Правда, правда, як пташка... Я ось що скажу вам: Це місце в нас вже зайняте, я вас

тільки так записав, на випадок нових вакансій...

Попрощавшись з ним, я вже вирішила не ходити наздогад, а купила нашу місцеву газету і проглянула оголошення. Одне здавалось мені цілком підходящим і обіцяло 70 долярів на тиждень — аж задобре! Там мене зустріла злюща фарбована на вогонь стара діва, яка одразу поставила питання руба:

— Є діти?

— Так.

— Скільки?

— Четверо.

— 45 долярів на тиждень.

— Чому? Адже оголошено 70!

— Так то ж для звичайних людей, а не для таких, що понаводять дітей і не знають, що з ними робити. Якби було хоч двоє, платили б 60, а так більш не дам. Як ніде більше не знайдете, можете вернутись до нас.

Подякувавши за гірку правду, я повернулась додому. Було вже надвечір, співали травневі солов'ї, пролітали перші світлячки, сідаючи жінкам на волосся, немов живі прикраси. Тіточка саме насипала вечерю. Дітки всі сиділи за столом. Як добре було вдома!

— Ну що, вже працювала?

— Ні, тіточко, не беруть мене.

— Та й чого? Що тобі бракує? Наче й не дурна, а хоч би й так, то що? Виглядаєш же, як мільйон!

— Я думаю, тіточко, що то через чотирьох дітей. Скрізь мене добре приймали, довго й любо зі мною розмовляли, а як почують про дітей — кінець розмові.

— От я дурна — тебе не навчила! — сплеснула тітка в долоні. Про це треба мовчати, принаймні, на перших порах, поки нагрієшся на новім місці. Всі думають, що жінка з дітьми один день на працю вийде, а два дні з ними вдома сидить. А ще як у кого, як у тебе, четверо, то звісно: в одного — синюха, в другого — жовтуха, в третього животик болить, а четверте за всіх плаче. А робота в бюрі чекає... Про дітей, дочко, треба мовчати! Можна було б і про чоловіка мовчати, — підморгнула мені тітка, — але з того часом можуть вийти неприємності. Розумієш!?

— Розумію, тітусю, так і зроблю.

На другий день я поїхала в центр міста, вдягнувшись так, щоб якнайменше виглядати на маму. Ввійшовши до приймальні, я виповнила анкету й поставила в клітинці для дітей величезну нуляку. Через півгодини я вже цокала на машинці якісь нудні формуляри. Три дні одпрацювала, як слід, вже й звикла, аж раптом секретарка персонального відділу і подала мені для виповнення форму для оподаткування. Я, не думаючи довго, вписала моїх четверо дітей! Ввечері мене викликав шеф і подав мені чека за три дні.

— Може ви й добра людина, — пояснив він, — але ми не беремо шансів. Хто крутить раз, крутить і більше.

Був четвер, і просидівши вдома п'ятницю для душевного відпочинку, з неділі я знов пішла шукати праці. Порадившись з чоловіком, я вирішила признатись до однієї дитини, а трьох притаїти. Може з одною дитиною мене легше візьмуть, а все таки легше мені буде на статусі мами. Та й на податок краще, коли дітей розподілити, а не приписувати всіх на чоловіка.

На новім місці, де мене охоче прийняли, до дитини моєї поставились досить співчутливо.

— Хто ж її доглядає?

— Тітка, старша сестра, ще й чоловік працює на нічну зміну...

— О, то все гаразд, догляду аж забагато. О-кей.

В обідню перерву жінки збираються в відпочинковій кімнаті, їдять свої сендвічі, варять каву, читають, дехто вишиває, а найбільш, звичайно, балакають.

— Як тебе звуть, гані? — спитала одна з них.

— Лідія.

— А мене — Б'юла, і я завжди співчуваю новачкам, та ще іміґрантам. А то є в нас такі, прости Господи, що понадуваються, як сови, і новій людині, вибачте, й убиральні не покажуть. А чи є у вас діти? — було її чергове, сподіване для мене запитання.

— Є.

— Багато?

— М.. м... одне.

— Хлопчик чи дівчинка?

— Хлопчик, — сказала я, бо мені пригадався мій Лесик, який вчора ввечері розбив дорогу статуетку і ще не одержав за це паса.

— Маленький?

— Чотири роки, — сказала я на цей раз правду.

— А мої діти вже такі, як ти, великі, вже часом аж не віриться, що колись їм теж чотири роки було... Правда, вже маю і внуків.

— Б'юла, тебе до телефона кличуть! — покликала її одна з молодших жінок, а сама вмостилась на Б'юлине місце.

— Мене звуть Дженні, і я навмисне піддурила Б'юлу, щоб вона мені місце звільнила, бо вона вже тут годину сидить і не їде. Ви до ресторану не хочете? Там є цікаві хлопці з сусідньої фабрики.

— Дякую, але я вже маю вдома досить цікавого хлопця.

— О, ви вже одружені... А я думала, що мені буде з ким ходити, а то тут всі для мене замолоді. Я теж була одружена і маю дівчинку, але нічого з того не вийшло, і мушу майструвати знову.

Скільки років вашій дівчинці?

— П'ять уже. Велика й гарна!

— І моїй п'ять! Однолітки.

Поговоривши ще трохи і намітивши пляни для обміну дитячих суконок, ми пішли знов до бюра. Бюрове колесо крутилось з дня на день, часом швидше, часом повільніше, часом і поламається, часом випаде з нього я-

кийсь ґвинтик, а потім наймуть на працю нову людину. І в тім колесі, як муштровані білки, крутились ми, несучи додому в кінці тижня за всі наші турботи доброго чека. Все наче б то було гаразд.

Але одного дня, сидячи під час обіду з Б'юлою, я поскаржилась:

— Уяви собі, які важкі завдання дають учням додому! Вчора мій синок приніс додому дроби, і я цілий вечір мучилась з ним.

— Дроби?! — скрикнула Б'юла. Школа? Ваш син розуміє дроби?

— Не зовсім добре, кажу ж вам. Мусіла допомагати.

— Та ж це другий Айнштайн буде! Дайте його на телевізор, на 64,000 долярове питання!

— Та де, він у школі ледве на "добре" натягує.

— Дитина чотирьох років!?

Тут я зрозуміла, що заплуталась, і кинулась рятувати ситуацію.

— Я сказала чотири!? Та де, йому вже скоро десять.

— Ви таки казали чотири, ще й картку показували. Я ні в кого вух не позичала.

— О так, тоді, коли ця фотографія була роблена, йому справді було чотири роки, — показувала я їй Лесикову фотографію, — але тепер вже він ось такий виріс, — показала я їй знимку Андрійка, який, на щастя, був досить схожий на свого молодшого брата.

— А-а, — недовірливо промовила Б'юла, — а я думала, що то йому зараз чотири... Стара вже стала...

За кілька день стало ще гірше. Стали жінки хвалитися дотепами про своїх дітей, і в мене зачесався язик. Чи ж мої діти не такі втішні, як інші?!

— Одного разу я веду свою дитину до школи, надворі так холодно, аж ніжки в неї голі під сукенкою посиніли, а без рукавичок. Я й питаю: "Чому ти не носиш рукавичок?!" — "Я ношу!" — "Де ж ти носиш?!" "У кишені!"

Замість сподіваного сміху, запанувала прикра мовчанка. Я вийшла причесатись і з убиральні чула, як у сусідній кімнаті жінки загули, як бджоли:

— Що то за одна?! Вона хлопця до школи в сукні водить!

— Десятилітнього хлопця хіба ж треба до школи водити!?

— А мені вона казала, що йому чотири роки, а такі малі ще ж до школи не ходять.

— А мені казала, — заперечила Дженні, — що в неї п'ятирічна доня, так як у мене.

— Не так, як у тебе, — вколола її Б'юла, адже ж, оскільки нам відомо, в неї є чоловік.

— Мовчи, до тебе не говорю, — одрізала Дженні. Але вона таки має дівчинку, чули ж ви, що водила дитину в сукенці, отже, то дівчинка, і п'ятирічна, бо якраз таких і водять.

— Я не знаю, що воно таке, — обізвалась розважна Анна, якої всі слухались і боялись, — але мені вона не подобається. Вона ще й нетутешня, українка якась, то в них все навиворіт. Треба від них триматися подаль.

Цього мені вже забагато. Не тільки мене, а вже й Україну зачепили! І не довівши до кінця лінію уст, непричесана, як була, я ввірвалась до відпочивальні. Жінки враз замовкли.

— Я маю чотирьох дітей, — спокійно заявила я. — Двох хлопчиків — дев'яти і чотирьох літ, і двох дівчаток, восьми й п'яти. Старшому я допомагала з дробами, і він ніякий не Айнштан, а п'ятилітню доню водила в школу, і вона була, як і належиться, в сукенці. А затаїла я, що їх у мене четверо, бо через них мене не приймали на роботу. Тепер нехай хоч і звільняють.

Жінки почали сміятися і всі разом заговорили. До мене підійшла Анна:

— Не бійся: в цій установі якраз скоріше приймають на працю жінок з дітьми, ніж молодих дівчаток. Крім невеликих винятків, молоді матері більше працьовиті й відповідальні. У нас всіх є діти.

Травень, 1958.

М. Ї. МАНДРИКА

* * *

Тебе нема . . . До мене ти смієшся,
Як Божа квітка в полі росянім,
І радісним весь світ здається
У сайві щастя соняшнім твоїм.

І очі чорні в серце шлють проміння
А хвилі розкоші, як буйне море, б'ють . . .
Зійди ж із рами у мої обійми,
Що кличуть так тебе, жадають, ждуть!

Тебе нема, та скоро ти озвешся . . .
Коло дверей почую любий сміх . . .
Увійдеш в хату, сонцем засмієшся,
Як невмируща радість днів моїх.

НОВІСТЬ НА КНИЖКОВОМУ РИНКУ!

Вже вийшов з друку коштовно виданий

ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК ОУК

"НА СЛУЖБІ РІДНОГО НАРОДУ"

За редакцією дослідниці жіночого руху Ірини Книш.

Великий формат, 500 сторін на люксусовім папері, вибаглива тверда полотняна обгортка з золотими буквами, багатство світлин.

В цій книзі представлена історія чверть-сторіччя діяльности Організації Українок Канади ім. О. Басараб.

Біля 400 ориґінальних і взірцево виконаних світлин, разом з документальними різними статтями, насвітлює всебічну народню працю ОУК.

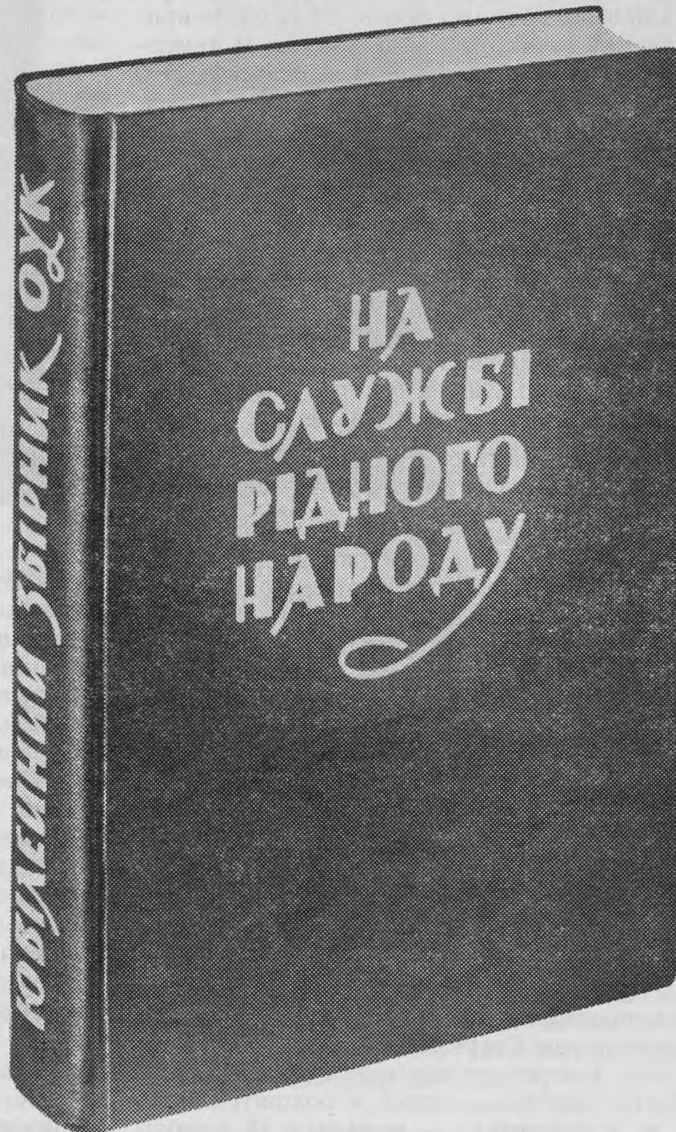
Кожний, хто цікавиться розвитком українського життя в Канаді та вкладом українського жіноцтва в розбудову національного життя, повинен обов'язково набути це небуденне видання.

Ціна цього люксусового збірника тільки $6.00 (з поштовою пересилкою $6.40). Продається по низькій ціні, щоб уможливити купно збірника всім.

Членки ОУК, члени Братніх Організацій та симпатики нашого руху — свідомі українки!

Пізнаймо своє минуле та вчімся на ньому краще будувати своє майбутнє.

Чи може бути більше вартісний дарунок для ваших рідних, близьких і знайомих, як книга

"НА СЛУЖБІ РІДНОГО НАРОДУ"?

Тож спішіть з замовленням, бо наклад невеликий.

Замовлення приймають всі місцеві Відділи ОУК по Канаді і Центральна Управа ОУК в Торонто. Адреса:

UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATION OF CANADA, C. E.
106 Spadina Rd., Toronto, Ont., Canada

ЛЮБА ВІТОШИНСЬКА

Українські жрекині муз у Парижі

(Докінчення з попереднього числа)

Євгенія Ласовська-Старицька, — колишня прімадонна опери й оперети, — це знову зовсім відмінний тип жінки-мистця.

Народжена в родині співаків, диригентів, малярів, акторів і музиків (Ласовських і Соневицьких), виростала в мистецькій атмосфері та з мистецькими амбіціями. Небуденна краса й принади, талант, обдарування й темперамент — уже в молоденькому віці промостили їй дорогу до слави, на жаль, на чужих, польських сценах. Усі чолові ролі опереток Лєгара, Кальмана, Штравса, Абрагама й ін. інтерпретувала вона так досконало й чарівно, її поява на сцені була така пориваюча й ошоломлююча, що публіка ревіла з захоплення, закидала її квітами, не пускала зі сцени. В її ґардеробах товпилися, поміж кошами квітів, аристократичні поклонники, саме її ім'я на афішах запевнювало успіх каси. Вона стала така популярна, що її світлину взяли промисловці для зубної пасти, а чеське кіновиробництво запросило її до фільмування, яке польські "власті" постаралися внеможливити "паспортовими труднощами".

Євгенія Ласовська-Старицька

Але найбільшим своїм успіхом і вершком слави вважає співачка свої виступи у Львівській Опері з українською партнеркою — Марією Сокіл, та під батутою українського диригента — Антона Рудницького, в операх "Кармен" (Мікаеля), "Богема" (Мюзет), "Орфей у пеклі" (Еврідіка) та інших.

Друга світова війна несла з собою знищення і смерть, але й деякі надії та можливості, зокрема для українських мистців. Недоступне досі львівське радіо, щоправда під другим, московським, окупантом, заанґажувало Євгенію на солістку. За третього, німецького, окупанта змогла вона виїхати до Мекки галицьких співаків, — Відня, де виступала в радіо й у концертах. Але саме там і тоді почався її душевний конфлікт. Недавно, у Львові, вона поєднала була свою долю зі співаком Мирославом Старицьким, який щойно починав тоді мистецьку кар'єру. Гармонія двох співацьких кар'єр — одної в розцвіті слави, другої ж у початках, — видалася їй неможлива в подружжі. До того ж, любляча дружина вважала своїм обов'язком узяти на себе всі труднощі богемно--еміґрантського життя, а крім того ще й допомогти чоловікові своїм досвідом у музично-театральному житті.

Після важкої боротьби з собою, прімадонна Євгенія Ласовська кидає сцену, щоб перейти, як дружина Старицького, — за куліси й у ґардероби свого чоловіка. З того часу ні один виступ молодого тенора не обійшовся без сердечної участи й непомітної присутности його вірної дружини. Під час виконування ролі — вона в куточку відмовляє молитву за успіх, після закінчення важкої арії — вона перша плеще в долоні, а коли спадає завіса під кінець опери чи концерту, — вона має сльози радости в очах, а її дзвінкий голос радісно кричить: браво! біс!

Насувається думка: хто зна, чи дійшов би був Старицький до тих висот слави, на яких він сьогодні, коли б йому була судилася жінка з дрібноміщанською душею, яка не тільки не підтримала б його в змаганні до слави, але, чого доброго, домоглася б змінити священне покликання на "практичну професію", й запропастити Богом даний талант.

Люба Кобрин (мистецьке псевдо Люба Корін) — це чи не одинока в світі українка-співачка легкого жанру, який так дуже ціниться в Парижі. Сама вона "чистокровна" парижанка, донька українських батьків, народжена в Парижі, вихована на двох високих культурах: українській і французькій. Патріотичні батьки ще малою посилали її до української "Школи п. Горайн" у Парижі, яка приміщувалася в приватному мешканні тієї вчительки співу й музики в французькій консерваторії, де Люба разом з двадцяткою своїх ровесників ознайомилася одночасно з українською мовою й піснею. П. Горайн, пізнавшися на мистецькому обдаруванні Люби, намовила батьків учити її співу, а сама взяла

її під опіку в своїй клясі. Закінчивши консерваторію, Люба перейшла до вчителя співу Фонтеші, а що в тому часі саме закінчилася друга світова війна, то Фонтеша поручив свою найкращу, хоч дуже молоденьку ученицю французькому "фронтовому театрові", який виїздив на турне до Німеччини. Це був драматичний театр, який ставив для французької окупаційної армії комедії Молієра, а Люба виступала в музичних інтермедіях поміж діями п'єси.

Повернувшись до Франції, виїхала Люба Кобрин на відпочинок до своєї тітки, яка мала свою крамницю в Ніцці. У цій столиці "блакитного побережжя" часто відбуваються різні конкурси з участю відпочивальників з усієї Франції. Наша молода співачка, маючи вже "виступи" за собою, сміливо приступає до трьох конкурсів, де дістає завжди перше місце й грошеву премію. Перший конкурс звався "Авеню кі шант" (співаючий бульвар), другий "Еспуар" (надія), а третій "фінальний" дав Любі такий успіх (2,000 точок більше від наступної учасниці), що її негайно заанґажували до радіо та влаштували концерт в "Артістік". У цьому концерті співала вона Форе, Моцарта, Ґуно, Росіні, Перґолєзе, — кожного в його мові, — а з українських композиторів Зарембу ("Соловейко") та арію Оксани з оп. "Запорожець за Дунаєм". Критика з цього концерту висловлювалася дуже похвально про "українського соловейка" та підкреслювала її гарне кольоратурне сопрано

У Ніцці заприязнила Люба Кобрин з учителем співу, в якого далі набиралася знання та вправи, Пєтром Вернеріс, та його дружиною, співачкою з "Шатлє", з якими й досі втримує приязні взаємини та часто відвідує в їхній ніцейській віллі. Зацікавився також нею музичний критик Жорж Піок, відомий зі своєї непідкупности, бо як висловився: "я не продажна жінка, щоб писати рецензії за гроші", — який відкрив у Люби великий талант та прирівнював її до Лілі Понс. Завдяки йому дісталася Люба до опери в Монте Карльо (співала в "Фавсті") та до оперетки "Пальм Біч" у Кан, де приймають тільки співаків високої кляси.

Але ці "провінційні" успіхи не задоволяли Любу. Вона хотіла здобути Париж, як зрештою й усі співаки світу. В 1952 р. дістається до "Буф Парізієн", де виступає в оперетці "Ту пур ель", а далі до театру "АБС" на великих бульварах, в якому співає всі ролі з такими французькими славами: Ані Корді, Бурвіль і Жорж Ґітарі.

Молода й гарна, та вже доволі славна співачка, не могла не мати поклонників. Мала їх і Люба, але всі вони відходили на "задній плян" перед мистецтвом. На "задній плян", тобто в розлуку, мусів відійти й її ж чоловік, французький інженер, який бажав

Люба Кобрин

мати "жінку для себе", а Люба не могла рішитися на розлуку з театром. Собі залишила Люба маленьку донечку Іринку, яку, як і її ж власні батьки, виховує в любові до "обидвох батьківщин", — України і Франції.

Після цих особистих переживань, мусіла Люба подумати про заробіток, а тому й прийняла трирічне добре платне анґажман на заступство співачки в преславному "Фолі Бержер", де виступала в двох співаних точках, "Травята" й "Марія Антуанета".

Крім співу, Люба Кобрин дуже цікавиться малярством. Звідси пішла також і її довгорічна приязнь з мистецтвознавцем Полем Сантнаком, сеньйором малярських критиків. Це знайомство й використала Люба для допомоги українському маляреві Миронові Левицькому, якого представив Поль Сантнак французькій публіці при нагоді його індивідуальної вистави в Парижі. З того часу й пов'язують паризькі українці ці два імена, українських співачки й маляра, які так завзято, хоч кожне іншим шляхом, служать мистецтву і здобувають Париж.

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

ЛІТО

НЕБО — СИНЯ БАНЯ,
ТРЕМТИТЬ ДО СОНЦЯ ДАЛЕЧІНЬ,
ДУША — НА ВІТРІ СТРУНА,
ЛИНУТЬ ТОНИ В ВИСОЧІНЬ.

КВІТИ — ДУМИ Й МРІЇ,
ПІНИТЬСЯ ВІТРОМ ЗЕЛЕНИЙ ШУМ,
ЖИТТЯ — ТВОРЦЕВІ ДІЇ,
НАША РАДІСТЬ — У ЗДІЙСНЕННІ ДУМ.

МАЛИЙ ЖУРНАЛ І ВЕЛИКА СПРАВА

(Рецензія)

Я сидів ввечері сам, бо люблю читати в самоті. Прочитував наші й чужомовні часописи, а властивіше тільки вступні статті та вісті про світові події. Та не читав довго. Знайшов в усіх те саме: взаємні **самохвальби державних потуг** про їхню економічну, культурну та ідеологічну вищість, про боєву супремацію в бомбах, літаках, підводних лодках, крізь які виглядав досить виразно страх, далі майже безнадійна ситуація Франції з альжирцями, бунт американського півдня то що. До цього всього прилатані безнадійно-наївні та без ніякої літературної чи моральної вартости камикси для великих і справжніх дітваків. Я кинув всю ту макулятуру, повний якоїсь нетерпимости та великого огірчення. Кинув і невесело задумався.

Та згодом кинув оком на стіл та побачив, що ще там стоїть якась "преса". Притягнув до себе.— Це була пластова преса моїх дочок. Розгорнув і побачив жирнал для пластового юнацтва "Молоде Життя" і журнал для пластового новацтва "Готуйсь". Того було кілька річних комплектів. Щоб відпружити себе від поганого психічного наставлення, я почав переглядати спершу деякі поодинокі числа журналу "Готуйсь". Згодом, зацікавлений, упорядкував комплекти і забрався до систематичного його перечитання від 1955 р. Я підходив до тої лектури із — так сказати б — синтемінтальною поблажливістю, бо сам колись виростав на казках Андерзена, любив ще навіть юнаком читати "Дзвіночок", тож сподівався, що знайду в "Готуйсь" дещо з казкового нереального світу, де не було ні фальшу, ні великої брехні, а добро завжди перемагало лихо і злобу — речі, які не ділялись дійсно.

Та вчитуючись щораз уважніше й докладніше в деякі статті, зокрема за підписом "Сестричка Леся", я на своє приємне здивування відчитав, відчув і зрозумів, що цей малий журнал б'ється за щось велике, вище понад змалювування нереального світу, б'ється за щось тривке, будуюче, — він не заспокоює тільки дитячу душу, але **рве її вперед.** Готуйсь! — кличе. Готуйсь пластова дітворо до майбутнього, — майбутнього твого народу. Ти маєш все знати, все вміти, бо прийде слушний час і тобі треба буде послужити Батьківщині, де б ти не була. Такі статейки "сестрички Лесі", як колись і сьогодні", "Йорданська Вода", Юрчиків сон" та композиція "Дитячої вистави", далі притягнення до співпраці знаного письменника Романа Завадовича, деякі статті "Вуйка Квача", дальше концепція "Листів з України", ілюстрації та картографічні додатки **вказують наглядно,** що начальна редакторка журналу пластового юнацтва 'Готуйсь", п-на Л. Храплива, сповнена місією патріотичної виховниці, систематично й консеквентно змагає до того, щоб не тільки дати чи підсилити пластовій дітворі любов до Ботьківщини України, **але витворити в серцях і душах тої дітвори повний і досконалий образ тої Батьківщини.** Дати їй те все, з чого ограбив їх окупант, зневолюючи їх батьків до залишення рідних земель.

Із журналу "Готуйсь" віє запахом і зовом Рідних Земель.

С. Я. Навроцький

МИЛА ГОСТЯ В ВІННІПЕҐУ

До Вінніпеґу знову завітала мила гостя з Торонта, п. Анна Франко-Ключко. На запрошення Відділу Комітету Українок Канади п. Ключко прочитала цікаві уривки зі своїх спогадів у Народнім Домі 8-го липня 1958 р.

Шановну гостю привітала голова Відділу Комітету Українок Канади, п. А. Круцик та покликала до слова голову Домініяльної Управи Комітету Українок Канади, п. Є. Ситник ближче представити дорогу гостю.

Цікаво було вислухати спогади п. Франко-Ключко з часів наступу большевиків на Українську Народну Республіку 1919 р., втечу з Києва до Берліна, а відтак на Закарпаття, де вона зі своїм чоловіком, д-ром Ключком, багато працювали над освідомленням змадярщеного українського народу. Обоє вони з великим одушевленням переживали творення Закарпатської України.

Після вислухання спогадів відбулася чайна гостина і спільна розмова з п. Ключко.

Під час свого побуту у Вінніпеґу п. Ключко відвідала також редакцію "Жіночого Світу".

КРАЙОВІ З'ЇЗДИ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

При кінці червня і з початком липня ц. р. відбулися Крайові З'їзди жіночих організацій — Ліґи Українських Католицьких Жінок і Союзу Українок Канади з багатими програмами, доповідями, схваленими резолюціями і т. п. Конґрес Ліґи Українських Католицьких Жінок відбувся в Торонто в рамках Конґресу Українців Католиків, а З'їзд Союзу Українок Канади в Едмонтоні в рамках З'їзду Союзу Українців Самостійників.

Перевибрана Централя Союзу Українок Канади на чолі з п. Софією Василишин залишилась далі в Едмонтоні, а осідок Крайової Управи Ліґи Українських Католицьких Жінок перенесено з Торонта до Саскатуну з обраною новою Управою, що її очолює д-р Стефанія Потоцька з Йорктону, Саск.

ПОПРАВКА

В ч. 4 "Жіночого Світу" ц. р. в підписі під світлиною на стор. 7 помилково не подано, що Митрополита Кир Максима Германюка вітали в Австралії також юні **Сумівці.**

ДИТЯЧИЙ СВІТ

О. ОЛЕСЬ

А ВЖЕ КРАСНЕ СОНЕЧКО...

А ВЖЕ КРАСНЕ СОНЕЧКО
ПРИПЕКЛО, ПРИПЕКЛО,
ЯСНЕ-ЩИРЕ ЗОЛОТО
РОЗЛИЛО, РОЗЛИЛО.

НА ВУЛИЦІ СТРУМЕНІ
ВОРКОТЯТЬ, ВОРКОТЯТЬ,
ЖУРАВЛІ КУРЛИКАЮТЬ
ТА ЛЕТЯТЬ, ТА ЛЕТЯТЬ.

ЗАСИНІЛИ ПРОЛІСКИ
У ЛІСКУ, У ЛІСКУ,
СКОРО БУДЕ ЗЕМЛЕНЬКА
ВСЯ В ВІНКУ, ВСЯ В ВІНКУ.

ОЙ, СОНЕЧКО - БАТЕЧКУ,
ДОГОДИ, ДОГОДИ,
А ТИ ЗЕМЛЕ - МАТІНКО,
УРОДИ, УРОДИ!

Два струмки

Індіяни мають багато легенд. Батьки оповідають їх дітям, діти ж своїм дітям і так ці легенди й досі не згинули — переносяться з покоління в покоління і своєю мудрістю та шляхетністю показують дорогу молодим індіянам.

Я вперше почула легенду про два струмки цього літа, таборуючи близько індіянської оселі.

Ми щойно скінчили вечерю, помили ідунки й зійшлися коло ватри, як до берега причалив у зеленому човні старий індіянин.

Він саме повертався з риболову, побачив вогник і рішив заглянути до нас. Він щоразу заходив, як ми тут таборували. Я й досі чую його голос:

— "Давно, давно це було, багато літ тому, мої дівчатка, як два струмки бігли разом згори. А тому що вони бігли близько себе, вони розмовляли. В цьому нема нічого дивного. Ви ж напевно чули, як струмок говорить — часом шепче тихенько".

Він замовк.

А в тиші вечора ми ясно чули як струмок, що ми коло його берега розтаборилися, весело дзюрчав.

Тоді індіянин задоволений, що ми заслухалися, почав оповідати.

— "Два струмки подружили. І були дуже щасливі, що знайшли себе.

Але прийшов день, коли один з них сказав: 'Я побіжу вдолину й подивлюся, що там нового й цікавого. Мені вже нудно тут, я вже все розказав, що вмів. Хочу пошукати нових пригод, почути нових оповідань, хочу побачити нові досі незнані краї. Хочу зробити щось доброго! Може й ти, друже, підеш зі мною?'

'Ти собі йди, а я залишуся. Тут усе таке гарне, тепле, соняшне. Я вже все і всіх тут знаю, отож спокійно можу відпочивати в тіні кущів, слухаючи гарного співу пчілок та чмелів. Щасливої дороги тобі! Бувай!'

І так вони розійшлися. Перший струмок поплив радісно вниз горбком і перед його очима з'явилося велике село, що неначе гніздечко всілося між двома горбками. 'Оттуди я попливу' — подумав собі струмок. А тому, що він був відважний, чистий та холодний, йому це скоро вдалося. Квітки почали рости при його берегах, дерева корінням черпали з нього

воду, а ніжна травка росла коло нього, зелена, буйна та соковита.

Лісові звірятка вишукували смачну, холодну водицю і сходились там, оповідали струмкові захоплюючі, прекрасні оповідання з цілого ліса, про які струмкові й не снилося.

В селі люди приходили до струмка по воду.

І так всі його знали, полюбили його, а він виростав у силі та радості, бо був корисним для інших.

А струмок, що залишився на сонці, в теплі та спокої, засумував незабавом. Так тихо, гарно й тепло було навколо, що він став вигідним і попросту зледащів. Йому й кроку не хотілося зробити — і скоро опісля він змінився в стоючий ставок. А тому, що він все спав, або дрімав і нічим не цікавився, він не дбав, що сонечко безперестанку світило на нього й зігрівало його воду.

Звіряткам його тепла вода не смакувала й вони перестали приходити. І птиці оминали струмок. Квіти та дерева помалу гинули, бо їх коріння почало гнити.

Небагато часу пройшло як поверхня, колись холодного, чистого струмка, вкрилася зеленою цвіллю.

І ніхто не підійшов до нього. Ніхто не заговорив.

Тільки зелена жабка ще час-до-часу вилазила на скалу посередині малого ставка й похмуро та сумно кумкала..."

* * *

Тут старий індіянин замовк.

— "Так оцю легенду розказують нашим дітям уже багато, багато літ, щоб вчити їх вести пожиточне життя. Бо щоб бути сильним та здоровим, треба бути корисним. А тільки почнете думати більше про себе, про свої вигоди, забудете про своє плем'я і других людей, станете такими як ось струмок у легенді, що змінився в смердючий ставок..."

— "А це дійсно правда — озвалася Галя, гурткова. Чи не мусить пластунка, що хоче гарно кидати м'ячем, довго вправляти? Або як довго треба вчитися плавати, щоб вміти помогти потапаючому — або на фортепіяні вивчати нову пісню? А як навчиться тих усіх речей, іде далі і здає пластову пробу. А як її здасть, знов нові, ще цікавіші речі її чекають. Ось точно як того гарного, холодного та чистого струмка, що не боявся невигод, а плив все далі й далі. Вчився нового й помагав іншим."

Переповіла Леся Бризгун-Шанта.

◆

Т. ДМИТРЕНКО

КНЯЗЕНКО ЗАБАВИ

(КАЗОЧКА)

(Продовження)

А ПОСТІЛКА МАРУСЕНЦІ
ВІДПОВІЛА У ПІСЕНЦІ.
"ПОСТІЛЕНЬКА Я БІЛЕНЬКА,
І ЧИСТЕНЬКА, І ТЕПЛЕНЬКА.

СВОЮ СПЛЯЧУ ГОЛІВОНЬКУ
У ВЕЧІРНЮ ГОДИНОНЬКУ
ТИ, МАРУСЕНЬКО, ПОЛОЖИШ,
ЯК ГЛЯДІТИ ВЖЕ НЕ ЗМОЖЕШ,

БО ТЯЖІЮТЬ ОЧЕНЯТА
Й ТОБІ ЛЮБО ТАК ДРІМАТИ.
ЯК СОН РАЗОМ З ДРІМОТОЮ
КЛИЧЕ ДО СНУ, ДО СПОКОЮ,

І ЗЛІТАЮТЬ ГАРНІ МРІЇ
ТА НА ДІТОНЬКИ МАЛІЇ.
ТИМ СЛУЖИТИ МОЖУ Я,
БІЛЬШЕ НЕ СИЛА МОЯ.

ПОСПИТАЙ, МАРУСЕНЬКО,
ЧОТИРЬОХ СТІН, СЕРДЕНЬКО".
"ДЯКУЮ ТОБІ ГАРНЕНЬКО —
СКАЗАЛА МАРУСЯ,

ТЕПЕР ЖЕ Я ДО СТІН
ЧЕМНЕНЬКО ОЗВУСЯ:
ОЙ ВИ СТІНИ, ЧЕТВЕРНИЦІ —
МАРУСЯ СКАЗАЛА,

ДАЙТЕ МЕНІ ТОВАРИША,
ЩОБ Я НЕ СКУЧАЛА".
НА ТЕ СТІНИ МАРУСЕНЦІ
ВІДПОВІЛИ У ПІСОНЦІ.

"МИ ЧОТИРИ СТІНИ,
СЕРЕД ЛЮТОЇ ЗИМИ
ДІТОЧОК СТЕРЕЖЕМО,
ТЕПЛОТУ БЕРЕЖЕМО,

ЩО БАБУСЕНЬКА ПІЧ
РОЗСІВА ЦІЛУ НІЧ.
ЧИ ВІТРИ НА НАС ДМУТЬ,
ЧИ ДОЩІ НА НАС Б'ЮТЬ.

ЧИ ЦІПКИЙ МОРОЗЕНКО
НАТИСКАЄ ТЯЖЕНЬКО,
ЧИ МЕТЕЛИЦЯ ГУДЕ,
ВСЕ Ж ДО ХАТИ НЕ ВВІЙДЕ.

ТІЛЬКИ СИЛИ Є У НАС,
БІЛЬШ НЕ МОЖЕМО НІ РАЗ.
ПОСПИТАЙ, МАРУСЕНЬКО,
ТА ГОДИННИКА, СЕРДЕНЬКО!"

(Далі буде)

Як жабки трохи посварилися

За площею, де відбуваються спортові змагання, є потічок. Коло потічка ростуть кущики. Під кущиком живуть жабки. Одна називається Зеленуха — гарна, струнка, що має довгі ноги. Друга — Трав'януха. Ця жабка грубенька, непоказна, але сильна.

Я часто приходжу до них на розмову. Приємні жабки й дуже гостинні. Часом заспіваємо, погуторимо та разом ходимо на прогулянки.

Одного разу заходжу до них, а мої приятельки сперечаються.

— "От добре, що прийшов Вуйко Квак. Хай він скаже, хто з нас має правду". Так почала жабка Зеленуха.

— "Ми, зелені жабки, є кращими спортовцями, як наші посестри жовті жабки. Ось недавно люди робили змагання жабок. Одна наша знайома, нашого роду — Зеленуха, скочила в довжину 13 стіп і 5 цалів. Це майже добрих 6 кроків дорослої людини. Чи хто з вас жабок товстух - Травянух зможе так далеко скочити? Ніколи. Навіть найкращі люди спортовці так далеко скочити не можуть."

Жабка Трав'януха не була вдоволена, що її рід названо товстухами й відповіла:

— "Не хвалися посестро й не смійся з нас, що ми грубші, як ви. Це правда, що ви, Зеленухи, маєте довші ноги, ніж ми. Знаю, що ви добре скачете з берега до води. Тут нічого дивного. Ви живете коло води й привчилися далеко скакати. Ми, жовті жабки, живемо в траві й багато мандруємо, тому ноги в нас сильні й ми витривалі. Чи пригадуєте, як були перегони жабок? З нашого роду, а не вашого, одна жабка Трав'януха проскакала 7 миль за п'ять днів. Чи ви, Зеленухи, такі сильні, щоб таку далеку дорогу зробити. Ніколи!"

Одна жабка перед другою хвалилися своїм родом та своїми здібностями.

Я почав боятися, що посваряться мої приятельки та й до бійки дійде, тому їм сказав:

— "Дорогі жабки! Кожний рід жабок є гарний і має свої прикмети, залежно від способу їх життя. Одні добре скачуть, другі витривалі, інші вміють лазити по деревах, а ще інші прегарно співають-кумкають. Важливе те, що всі жабки є пожиточні. Нікому ніколи жабки шкоди не зробили. Треба сміятися з тих людей, які кажуть, що від жабок дістають бородавки. Навпаки жабки живляться комахами, які нищать ростини в садку, городі або на полі. Раджу вам не займатися перегонами, це не ваше завдання. Жийте між собою дружньо, в згоді й старайтеся, щоб люди вас краще пізнали та більше шанували."

Жабки подали собі лапки, дякували мені за пораду. Ми ще дещо поговорили, а потім заспівали:

Кум, кума я з Дніпра.
Кум, кума, а я з Дністра.

Пізно ввечері я вернувся до своєї хатки.

Вуйко Квак

GRACE KAYE-KYSILEWSKA

MOTHER'S FIRST HOLIDAY IN CANADA

Reminiscences about the late Madam O. Kysilewska who passed away March 29th, 1956.

(Continuation from May issue)

Two years have passed since mother joined the family in Canada, two long and eventful years which could have worn out a younger person and not one who passed her 80th birthday. Mother took her duties as president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations very seriously and, as she had no secretary, she did all her writing and typing herself. As her note book indicates, she wrote or answered on the average about 60 letters per month. On the top of it she prepared and typed her weekly articles to the Canadian, American and European newspapers and magazines. Not to forget the broadcasts which she delivered, or the scripts which she prepared for broadcasting, conferences, conventions and congresses. We also became used to her sudden announcements, "I was asked to address the Ukrainian Women's Association of America, the Detroit Branch, you know, they celebrate their 15th anniversary, I could not refuse..." or, "The women in Montreal have asked me to speak..." And all we could do was to take her to the air port and see that all the tickets, reservations or sleepers are in order and she did not forget her papers. Just to give an idea, here are some of her "movements" during 1949:

On March 18th off to Winnipeg to attend some conference. On March 23rd speaking to women in Fort William. On March 26th — in Toronto. On April 9th in Montreal. From June 17 to July 16th in Toronto. In October attending the 15th anniversary of the Detroit Branch of the Ukrainian Women's Association of America where she was the guest speaker. Visit to the university town Ann Arbor in Michigan, and off to Washington (beginning of November) to attend the 4th Ukrainian Congress. A few weeks later, only after a short rest in Ottawa she was in Montreal (December 17—22) and we were glad to have her back safe and sound for Christmas which she liked to celebrate in the circle of the family and friends with strict observation of all rituals. And thus I learned to prepare the 12 traditional dishes, including "pisny borsch" with "creplyky" and the "kutia" and in the corner of the dining room there had to be the traditional sheaf of wheat.

When the year 1950 came and mother was in her 81st "spring" we decided that in order to preserve her (and our) health and strength we have to arrange a proper summer holiday. July would have been the logical month for that purpose but as my husband was lecturing at the University until August 3rd, it had to be the second part of August. When we confided our plans to mother she was delighted. She wanted to go immediately but we explained to her that a cottage has to be found first and a few other preparations made before we can pack up and go. We were lucky, it was not long before one of our friends offered us their cottage in the Gatineau hills, in Cascades, for the last two weeks of August and perhaps few days beginning of September, until Labour Day. It was an ideal place, not far from Ottawa, in the wooded hills of Quebec on the lovely Gatineau River. There was good bathing for us and for Olena, who was now in her fourth year. The cottage had all the conveniences. A pump with running water from the well, a fair-sized screened kitchen, comfortable beds and the usual sitting room with a wood stove (which came so useful during the cold spell). Opposite to the cottage was a small separate cabin with a big bed and a tremendous window overlooking the river, this cabin became mother's sanctuary for the duration of the holidays. The cottage was literally isolated from the outside world. To reach it we had to cross the railway tracks and carry all our belongings on our backs because there was no approach to the cottage.

And this is what mother herself wrote in her diary about the cottage and our holidays:

August 7th, 1950, in Ottawa. Last evening I sat outside in the garden, reading and writing until dusk. When it was too dark to work I went for a walk along the canal. The evening was exceptionally nice, quiet and warm, without humidity. Volodia, Grace and Olenka stayed the whole day on the lake. The flower beds along the canal were ablaze with colour of blooming begonias. Cozy benches, the deep green of the water, the luxuriant shrubbery and the trees, this all felt so soothing to the nerves.

August 24th, 1950, in Cascades. This place does remind me so much of Riczka. We all left the city for two weeks and went "into the mountains". Although, the mountains are not more than 400 m high and are only some 100 m above the level of Ottawa one feels the difference immediately. The air is so fresh and fragrant, there is also less humidity. The mountains here are different from those in the Old Country. They are covered with one endless sheet of woods with a base of rock and stones.

We are staying at a cottage which is very much like a Hutsul hut in Riczka, it is made of round logs seasoned dark by the years. We burn logs of wood cut especially to fit the stove and for light we use coal oil lamps. The road does not reach

the cottage. The car stops behind the railroad tracks and we had to carry all our personal belongings and supplies on our backs to the cottage, the same as we did to our own ("Havrylo's") summer home in Riczka. But there is a difference. We found here everything ready waiting for us: the beds with bed linen and blankets, all the kitchen utensils, including forks and knives, there were even rain coats and sun hats on the pegs.

In front of the cottage there were tables and garden chairs of all sizes, including comfortable deck chairs. And again a sign of attention on the part of the owners. The chairs are hard, therefore, we found a whole collection of cushions, big and small, to fit every size.

The most important thing was — the pier in front of the cottage jutting out far into the broad river and to the pier there was attached by a chain a roomy boat with an outboard motor, the blessing for us all, especially for Olenka. She sits for hours in the boat, rocks and watches "daddy" quietly casting the fishing rod. Unfortunately the fish were reluctant to bite (fishing rods were also part of the outfit of the cottage).

I settled down in the little cabin outside. Part of day I sit in the beach chair on the river bank and write on my knees or read books while the three of them are on the boat. I go for the boat ride in the evenings. After supper we usually go for a walk on the wide highway above the cottage.

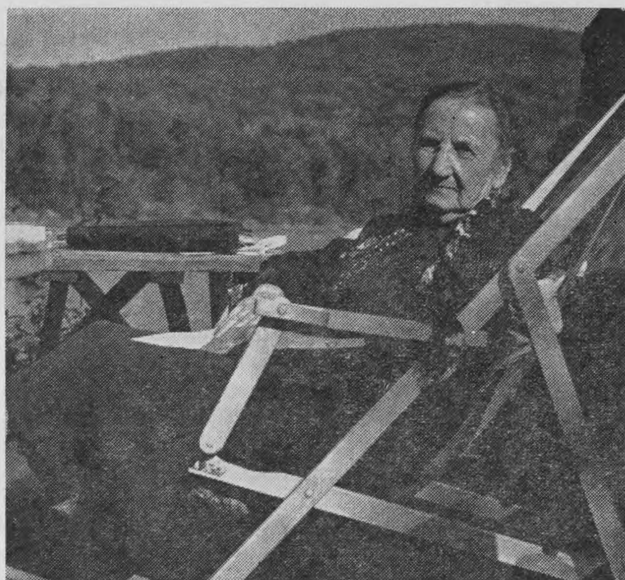
Lately the weather was not gracious. We had many bad storms and after the rain came a cold spell with cloudy skies. Although the sun did come out later, it was impossible to write outside because the wind was carrying the sheets of paper away.

Inspite of this all, the change did us good. It was not only desirable but also necessary, I agree. Gracie and Volodia would be spending their holidays painting and cleaning the house, and occasionally taking Olenka for a ride on the cycle, which wouldn't be satisfactory at all. One needs a complete change of environment for rest.

In describing our cottage I forgot to mention that on the lawn, right on the edge of the water where the tables and chairs stood, there was also an outdoor fire place where we could cook even a whole dinner.

Ottawa is about one hour ride from here and the place has a population of about 500. It looks like a little town but there are few shops and one can buy only the most necessary things. There fore, we brought with us a generous supply of all kinds of canned foods and had no need to rely on local store.

September 5th, 1950, in Cascades. There arose another difficulty, that of communication. A railway strike broke out and there were no trains running to or from Ottawa, not that we needed them much but with the threat of the bus strike and with no car of our own, we could have been isolated from the city. Fortunately the strike terminated before our holiday was over.

Mother taking a rest after the usual 4 o'clock tea — with her papers put aside for a while — to enjoy the beauty of the scenery opposite. The weather was ideal this day. Clear blue sky — and just a ripple on the water as the boats paddled slowly by.

Towards the end of our stay (on September 5th) George (Antol) came to stay with us for a few days. He is a charming elderly bachelor of Croat origin. Olenka took to him immediately and kept him constant company. What was it that attracted the child to him, I wondered. Probably his way of listening to Olenka, his way of discussing things with her, without condescension, but sincerely, like talking to a grown up person. In his voice there was no trace of irony which adults often like to bestow upon children, and which children dislike. They were two equal persons and when George disappeared only for a few seconds, we could hear Olenka's call "G-e-o-r-g-e !"

Olenka is growing so rapidly, she is loosing her babyishness and ceased to regard her dolls and "Charlie", the puppet, as a real living creatures with whom she used to converse. When I was playing with her, her favourite question was "What does Charlie say?" (in Ukrainian), or "What does Lala say?" (also in Ukrainian). I am so happy to be able to converse with my grand-daughter freely, she speaks Ukrainian so beautifully and when a word is missing, she used the English expression adding a Ukrainian ending. Thus "baby" is "bayba", the racoon is "racoona" and so on."

And thus ends mother's description of her first Canadian holiday. Writing it down I relived it again — only, mother left us for ever and the little "bayba" is a big girl now entering grade eight.

ВІСТІ СФУЖО

УКРАЇНКИ НА СТУДІЙНИХ ДНЯХ СВІТОВОГО СОЮЗУ МАТЕРІВ

Наш виступ мав відбутись у четвер дня 12 червня, ц. р., отже четвертого дня конґресу. Проте ми вже від самого початку хвилювались. Пані Олени Лотоцької не було на відкритті, справи ЗУАДКомітету затримали її ще в Німеччині. Та й наш власний виступ застановляв нас. Які будуть промови інших еміґранток? Такі були розмови нашої делеґації, що її очолювала п. Ніна Коваленко, містоголова СФУЖО. До неї належала — крім моєї скромної особи — п. Ганна Пастернак, голова Союзу Українок Франції то д-р Леся Піснячевська, член Світового Союзу Матерів (М.М.М.).

Та врешті надійшов четвер. Предсідницею сесії була німкиня, д-р Вюлькер. З милою усмішкою вона викликала містоголову СФУЖО п. О. Лотоцьку до слова, пояснюючи кого вона репрезентує.

До президіяльного стола підходить п. Лотоцька, одягнена дуже елеґантно, в чорній сукні й широкому, чорному капелюсі. Вона виголошує свій привіт англійською мовою, а на залі видно, як поспішно накладають слухавки для перекладу, цим разом на французьку мову.

"Я вітаю вас, шановні пані й панове, від світової організації українських жінок СФУЖО, якої я є містоголовою. Я сама з Америки, але поодинокі членки-організації нашої федерації розкинені по всьому світі, всюди там, куди наслідки війни загнали наших людей. Цим країнам, які дали право азилю нашій еміґрації, належиться щира подяка за наше вільне життя. Та наше щастя притьмарене тим, що поза залізною заслоною караються мільйони жінок, дітей і чоловіків у надлюдській праці, переслідувані за свої релігійні й політичні переконання. Про ці справи представниці різних організацій будуть говорити на окремому карфурі "Мати й еміґрація", зараз після цього пленуму. Вислухайте їх уважно й ви зрозумієте, чому щастя жінки-еміґрантки неповне".

Виступ п. Лотоцької заімпонував. Її гладка, пориваюча промова, привітна зовнішність, а також її "американізм" зробили своє. Вона ж бо одинока промовляла англійською мовою, хоч на залі було багато англомовних слухачок.

Предсідниця подякувала їй так само англійською мовою та заповіла, що після перерви відбудеться згаданий п. Лотоцькою "карфур".

"Карфуром" звуть у Франції обмежену й керовану дискусію. Темою її була "Мати-еміґрантка" і це власне тут мали ми виступити з доповіддю.

Заля, яка спорожніла після пленарної сесії, почала наповнюватись. Публіка дещо змінилась. Помітна була відсутність афро-азійських делеґаток. Їх ці справи видно не цікавлять. Прибули за те жінки й чоловіки, члени різних еміґрацій, навіть тих, які не брали участи в "карфурі". З чужинок залишились европейки, зокрема ж італійки і німки та звичайно, французжанки, а також представниці Туреччини й Ізраїлю.

Першою промовила п-ні Бачкіс, литовка. Виголосила своє слово доволі негарною, з акцентом мовою, зате ж у змісті покликувалась на советські джерела та доказувала, що в її батьківщині ще й досі вивозять матерів із дітьми і т. п. Наводила листи, що прибули з Казахстану, Сибіру і т. д.

Пані Естергази (мадярка) говорила добре по-французьки, але доволі тихим і невправним голосом. Займалася виключно соціяльною сторінкою еміґрації, зокрема ж невідрадним положенням жінки й дитини. Висловила декілька побажань: 1) щоб мати-еміґрантка була зрівняна в преміях із французженкою, 2) щоб побудувати мешкання для втікачів, 3) щоб тримати окремих перекладачів для порозуміння з еміґрантами.

Прийшла черга й на українку. Пані Наталка Гладій опрацювала доповідь СФУЖО дуже старанно та виголосила її з чуттям прекрасною, літературною французькою мовою. Так форма, як і зміст, що торкався не матеріяльної, але духової сторінки еміґрації, насвітлюючи проблеми виховання в національному і традиційному дусі батьків — дуже припали публіці до вподоби. Предсідниця висловила їй подяку, куди теплішу, як двом попереднім.

Слідували ще дві бесідниці, але вони внесли небагато нового. Пані Мілорадович (чешка) виступила без приготування. Сказала кілька слів привіту та побажала учасницям, щоб вони ніколи не знайшлися в потребі шукати азилю. Пані Маєр (ізраїлька) заявила, що Ізраїль — країна іміґрації, якій доводиться вести велику допомогову роботу для жидів, що прибувають із різних країн.

Предсідницею цього "карфуру" була п. Колі-ні-Ломбарді, містоголова М. М. М. Вона зреасумувала всі доповіді, заявивши, що Італія живо цікавиться еміґраційними проблемами, бо багато італійців еміґрують до інших країн на заробітки. Хоч цієї еміґрації не можна порівнювати з політичною, проте італійські жінки мають чимало роботи, щоб улегшити долю своїх "викорінених" людей. Накінець вона пообіцяла передати всі побажання резолюційній комісії, щоб вона випрацювала меморіял про міжнародню допомогу еміґрантам. А закінчила вона апелем до матерів усіх країн — намагатись улегшити важку долю матері-еміґрантки, яка, сказала вона, "глибоко нас зворушила".

Ось так закінчився наш виступ на Студійних Днях М. М. М. Про те, скільки розмов, дискусій, а навіть суперечок відбула наша делеґація і скільки примірників доповіді вдалося просунути між інших делеґаток, розкажу при іншій нагоді. Найважніше те, що ми здобули знов відповідне місце на міжнародньому ґрунті, якими були Студійні Дні М. М. М.

Люба Вітошинська

ЛІДІЯ ЛУГОВА

СЕСТРА МОНІКА

(Докінчення)

Минало три довгі роки відколи я приїхала до Канади, але ніколи й ніде не бачила Оленя і не старалася стрінути його. Завжди, що неждане це гарне та грисмне для нашої душі

Після трьох літ почула знайомий голос Оленя на таємничім телефонічнім дротику. Так це був він — Олень.

Він заговорив так, як колись давно, коли була осінь і ліс шумів давну предвічну казку. Олень, Олень, ти не забув мене — хотіла його запитатися з великої радости і зворушення, але не сміла. І побігли думки одні за одними до Оленя, дивні думки і часом призабуті.

Здавалося, що гарніше світить сонце. Здавалося, що все довкола таке веселе і радісне. Я бігла вулицями міста і кликала в душі: Олень, Олень, Олень.

Здавалося, що вкривала квітами незабудьок його ім'я. Листочки, ті перші, що ледве виколювалися з маленьких бруньок, сміялися до мене. Ходила по парку, немов чогось шукала у своїй втомленій пам'яті. Олень відживав у пам'яті. І хоч як намагалася не думати про нього, то думки ще з більшою силою поверталися до нього. Мала нагоду стрінути його по літах, однак так дуже боялася цієї стрічі. Навіщо бачити його, як не було певности, що по першій стрічі він не відвернеться від мене, як тоді, коли була осінь. Ніколи цієї осени не забуду. Я ходила потім наче божевільна й думала про нього, ходила по тих місцях, де була з ним, але нікого там не було, крім чорної ночі, цих самих світел, що блимали й гасли, цих самих кольорових реклям і — великої туги.

Властиво туга моя вже згоріла, а на її місце вкралася зневіра в серце. Та не зважаючи на це, коли все втихало на землі, я ждала його голосу на таємничім дротику і знову після літ розлуки ми мали так багато собі розказувати.

Ах Олень, щоб він міг зрозуміти моє життя, щоб міг відчути, як кохала його душею і серцем до безтями. Не уявляла собі, щоб то було, якби справді були стрінулися. Думала, що таких вражень люди часто не переживають. Остатися друзями душі тільки хотіла і не будити нових вражень, бо вже й так дуже терпіла. І знову немов якийсь крик душі вирвався і кликала його пів голосом: Оленю, не відходи від мене зовсім в житті, нехай хоч на таємничім дротику час-до-часу почую твій голос. Олень, Олень, якщо ти мав хоч маленьку ниточку почувань, ти не відійдеш зовсім, а як ні, то все те, що ми колись переживали разом, з твоєї сторони було тільки миляною банькою.

Я виїхала далеко від гамірного міста. Біля моїх вікон були пахучі сосни та смереки, а де-не-де пишалися навіть горді кипариси. Ми мешкали з моєю сестрою, як у хатці з байки, бо довкола нас були тільки гори й ліси. Гарно було там. Повно літнього сонця, повно краси природи і тільки багато смутку в душі. Думки про Оленя не покидали мене, вони були немов невідступні подруги. Я писала до нього повні ніжних слів і думок листи, яких ніколи не висилала йому. Я писала їх і дерла. Навіть карточки на його уродини не мала відваги вислати йому.

Я любила вечір в цих диких горах, і сяєво місяця, і шум ріки, і мої сосни неповорушні заслухані в таємний шепіт ночі. Я сиділа годинами між соснами і вела з ними довгу тиху розмову без слів. Часто виривалося моє улюблене слово Олень, а часом з тугою кликала його і здавалося, що відгомін нісся горами й долинами і губився між дикими соснами. Я не мала змоги дізнатися про нього, хоч число його телефону я завжди знала напам'ять

Одного дня я була дуже втомлена і пішла в ліс та, як звичайно, крикнула: Олень! У відповідь понісся шепіт: Чи то ти, Маріянно? Це я, Олень, я, Маріянно.

Ах, деж ти тут узявся? І я немов закам'яніла з дива.

Я приїхав, щоб тебе, Маріянно, побачити — і він весь задрижав.

Дивно стало мені, так дуже дивно і я півсвідомо повторила: Олень приїхав мене побачити...

Скільки то минуло часу, як ми бачилися, але я не всилі була зловити думками час, щоб його полічити. Ми йшли так безжурно вузькою стежкою, що вилася поміж деревами. Хвилинами вона губилася на закрутах, то знову падала вниз, то вибігала вгору і стелилася рівною лентою. Під одною ялинкою ми задержалися. Вона була така велика й чудова, що я ще немов досі бачу її красу. Мені здавалося, що все довкола мене крутиться і я нічого не бачила крім Оленя і зеленої ялиці. Почало смеркатися. Поміж дерева втискалося сяєво місяця і довгими пасмами стелилося по стежках. Ми йшли мовчки, заслухані в таємний шепіт ночі. Нараз по цілім ліску залунав голос моєї сестри: Маріянно, Маріянно! Ми мусіли піти їй назустріч. Це немов кусник мойого краю, Маріянно, гори і той ліс — сказав Олень.

Моя сестра не була таки здивована, як я з приїзду Оленя. Вона відступила йому кімнату нагорі хатки. Ми спали внизу, властиво я не спала зовсім. Я не могла усвідомити собі, що Олень ночує в цій хатці, що він віднайшов мене. А місяць так світив і світив у вікно. Я ждала ранку, хоч боялася стрічі з ним.

Другого дня ввечері ми сиділи над мальовничим озером. Панувала така довкола тиша, в якій, як кажуть, цілуються душі. Я з усміхом піднесла на Оленя мої очі і шептала йому: Чого ти сумний, чи не бачиш довкола нас краси озера, темного лісу і гір?

Ах, Маріянно, я все бачу, але я не такий романтик, як ти. Я змінився зовсім у Канаді, говорив Олень. Я не живу вже тільки самими ідеалами, як колись в Европі. Я люблю Канаду, вигідне життя, люблю гроші, бо сама наука не може дати людині стільки радости, скільки добробут. Маріянно, я тебе ніколи не забуду, я мав багато для тебе серця, але обставини несприятливі. Ти чужинка, Маріянно, а з чужинкою я не можу зв'язати свого життя. Моє життя ніколи не буде тобі відповідати, сказав Олень.

Правда, правда, я ледве вимовила. Я ніколи й не подумала, що значить різниця нашого походження.

Може повернуся я ще колись в Україну, Маріянно, я нічого певного не можу тобі сказати, кінчив Олень. Він подав мені свою руку на прощання.

Ми вийшли на дорогу. Я нарешті вимовила: Так наші дороги різні, Оленю. Ти спішишся до автобуса, а я йду в мої сосни біля хати. Вони мене краще розуміють, ніж ти. Прощай, Оленю. Я була для тебе тільки миляна банька...

Я всю ніч плакала та дорікала собі, чому покинула Францію, манастир і чому вдруге в житті дозволила Оленю закпити з мене. Чи не краще, щоб наша розлука була скінчилася у Франції? Тоді, коли під парком блимали, гасли то знову різними красками горіли світла...

Незабаром я знов повернулась у манастир. В моїм терпінні я навчилася молитися і то багато молитися до Марії Діви, яка колись у житті також терпіла. Її одній серед темної ночі розказувала свої терпіння і страждання і з часом вони стали менші, а життя в манастирських мурах видалося не таке страшне. Привикла вже, хоч образ Оленя ніколи не затерся в моїй пам'яті, тільки туга за ним вже не така болюча, як тоді в осени і відтак увечері, коли Олень відійшов від мене. Я тепер спокійна і мені добре.

Постать сестри Моніки немов почала маліти, а лице стало немов воскова маска. О, мадам Лідія, чи ви зрозуміли мене, чи моя історія не смішна вам? Чи ви кохали в житті і чи знаєте тугу? — питалася вона.

Знаю все, дорога сестро, і я дуже вам вдячна, що ви так гарно мені розказали про себе. Заразом наче заворушилися і мої спомини і я немов вийшла їм назустріч.

Сестра Моніка йшла тихими кроками вперед, аж щезла за найближчими дверми. Може йшла губити свою тугу і жаль перед іконою Божої Матері.

З дивними враженнями я покидала цього дня манастир. Коли заторохтіла сумно брама при виході, я ще довго стояла непорушно і думала про худеньку сестру Моніку та про її велике кохання. Я ще місяць працювала в манастирі та сестри Моніки я ніколи вже не бачила. Казали, що вона виїхала до Квебеку, перемінивши чорну одежу на білу, яку носять справжні сестри цієї конґреґації.

ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Коли мужчина зустрічає свою знайому у трамваї, чи повинен він запропонувати заплатити її білет?

Так. І тому, що ціна білета є така невелика, жінка може з усміхом прийняти його жест. Однак добре мати на поготівлі білет у долоні й чемно сказати: Дякую, я сама собі купила.

Чи випадає жінці курити на вулиці?

Властиво в сьогодніх часах курення є вже таке популярне, що жінка може майже всюди курити. Проте направду дистинґована пані того не робить і курить тільки у відповідних місцях.

Чи мужчина в уніформі є зобов'язаний скинути шапку, як зустріне на вулиці жінку?

Ні. Такий мужчина тільки салютує.

Коли паде дощ і мужчина і жінка ідуть разом під однією парасолею, хто повинен її нести.

Розуміється, що мужчина.

Коли мужчина й жінка разом прийдуть до церкви, чи повинен він кинути за неї на тацу?

Ні. Жінка дає свою лепту, а мужчина свою.

Коли мужчина зустріне знайому жінку в ресторані й присяде до її стола, чи він є зобов'язаний платити її рахунок?

Ні. Мужчина платить тільки тоді, як він запросить жінку до ресторану.

Чи може жінка запросити мужчину піти з нею до театру?

Так, одначе вона заздалегідь купує білети й дає їх йому по дорозі до театру.

Коли жінка їсть у їдальному вагоні під час подорожі, чи мусить бути вдягнена в капелюх?

Ні, але може.

Віра Ке.

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ?

— Чи ви знаєте, яку саме вартість має їжа, що ви її подаєте кожного дня своїм дітям, своєму чоловікові та собі?

— Чи відомо вам, що одні харчові продукти мають більшу відживну вартість ніж інші, а ще інші зовсім жадної вартости не мають?

— Чи знаєте, що є такі харчі, що їх треба обов'язково їсти кожного дня?

— Чи знаєте, що навіть найкращі харчі можуть стратити свою відживну вартість, якщо ви не зумієте належно обходитися з ними — варити, консервувати, зберігати й переховувати?

— Чи свідомі ви того, що від повного знання відповідного харчування залежить не тільки здоров'я вашої сім'ї, але й усьо о народу?

— Чи знаєте про це, українська жінко й мамо?

Слідкуйте за продовженням цієї важливої теми в черговому числі "Жіночого Світу".

С.

ВІД НАШИХ ЧИТАЧОК

ВИСТУП УЧНІВ ФОРТЕПІЯНА О. БРИЗГУН-СОКОЛИК

Торонто, Онт.

В останнім тижні місяця червня відбувся традиційний виступ з нагоди закінчення шкільного року учениць та учнів кляси фортепіяна пані Оксани Бризгун-Соколик. Цим разом то був уже сьомий виступ з черги.

Точний початок, здисципліновані учні з гарною поведінкою на залі й на сцені, усміхнені обличчя батьків та близьких гостей створювали приємну та догідну для таких "перших спроб" атмосферу. Як і завжди, на таких виступах перепліталися здібні і менше здібні, працьовиті й педанти, з нераз і "лінюхами"... Однак навіть на тих останніх відчувався вдалий провід пані Оксани, навіть не обдарені "зіркою таланту" діти грали приємно, музикально та з відповідним настроєм.

Однак найприємніше для нас батьків було те, що всі наші діти грали крім чужих композицій рівночасно твори українських композиторів, як Барвінського, Безкоровайного, Вовка, Косенка, Степаненка, Соневицького, Скорюка, Фоменка, Нижанківського, Зентарського. А наші найменші грали українські народні пісні у своїм власним укладі! За це та за всі труди, бо ми знаємо, що наші діти не завжди "ідеальні", для пані Оксани Бризгун-Соколик від нас усіх щире спасибі.

Мама

З 25-ОЇ РІЧНИЦІ ПОДРУЖЖЯ НА ПРЕС. ФОНД

Лулу Айленд, Б. К.

В суботу, 14 червня 1958 року, в театральній залі Т-ва "Просвіта" ім. І. Франка на Лулу Айленд, дві дочки та близькі приятелі п-ва Олекси і Юлії Курляк влаштували гарне прийняття в іхню честь з нагоди 25 річниці подружнього життя та довголітньої організаційної праці.

Багато гостей прибуло з Ванкуверу, Нювестмінстер та околиці, щоб привітати панство Курляків з ювілеєм та висловити їм признання й пошану за їх громадську діяльність.

Після молитви, що провів о. В. Мартиник, розпочато вечерю.

Господар прийняття п. М. Єленюк підніс тост на честь ювілятів, а гості встали і відспівали їм "Многая літа".

По вечері привітали п-во Курляків у першу чергу представники організацій: п. І. Боднарчук від Філії УНО у Ванкувері, п. О. Касюхнич від УНС, п. А. Ільницький від УНО, п. С. Солтис від КУК, п. Лобай, п. І. Базюк від УНС, пані П. Дипчій від ОУК, п. Дмитерко з близької рідні.

Всі промовці висловлювали п-ву Курлякам своє призанання за іхній дотеперішній вклад праці для орзанізацій, що їх членами вони є від початку заснування.

Дарунок ювілятам від присутніх вручила голова Відділу ОУК у Ванкувері, п. П. Дипчій.

Сердечно дякували п-во Курляки присутнім за привітання та гарні слова, а також за цінний дарунок.

Пан М. Заяць привітав ювілятів від УСГ, подякував їм за працю в українському суспільстві та закликав присутніх до збірки на Український Пресовий Фонд. Збірка принесла $30.75.

З цієї суми приділено $10.75 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

Присутні ще довго забавлялися при смачній перекусці та співали народні пісні.

Дякуємо щиро жертводавцям, а п-ву Курлякам бажаємо доброго здоров'я та щастя на многі літа.

Ольга Ільницька

ВШАНУВАННЯ БАТЬКІВ

П-во Андрій і Марія Козакевич з внуком Р. Милером.

Я і мій брат Михайло приїхали разом з мамою до батька в Канаді 1937 р. Тут ми покінчили школи, вже й подружені та наші батьки втішаються 9-ма внуками — 6 хлопчиків і 3 дівчинки. Мій найстарший синок Ричард приступив недавно до першого св. Причастя.

З вдячности батькам за гарне виховання ми вшанували їх 23 листопада 1957 р. з нагоди 35-ліття іхнього подружнього життя, а 3 червня цього року відмітили уродини нашої мами. З тих нагод складаємо $10.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу", що його мама передплачують і радо читають та одночасно складаємо своїм дорогим родичам щирі побажання багато щастя і здоров'я в їх житті та дай Боже, щоб дочекали до золотого ювілею свого подружжя.

Люблячі дочка і син — **Ненсі Милер**, Вайнона, Онт., **Михайло Козакевич**, Ст. Кетеринс, Онт.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Лондон, Онт.

В неділю, 1-го червня 1958 р. відбувся 25-літній ювілей подружнього життя п-ва Франка і Марії Захарчуків.

По Службі Божій парох української кат. церкви, о. М. Байрак уділив ювілятам благословення та зложив їм в імені громади побажання. Відтак відспівано в їх честь многоліттвіє. По іхнім повороті з церкви додому ювілятів привітав п. Г. Савюк, шваґер, близька родина, похресники і при-

ятелі. За гарно прибраними столами засіло біля сотні осіб, що прибули звеличати ювілятів.

Під час гарного прийняття, милої та дружньої атмосфери родина й гості складали привіти та побажання.

Господарем прийняття був п. Г. Савюк, який зложив від себе і від родини побажання Ювілятам як також разом з пані Т. Костюк передав привіти від рідні і знайомих з Америки, що з різних причин не могли самі приїхати.

Опісля складали привіти і побажання по черзі: інж. Р. Горний, проф. С. Паладійчук, п. П. Божок, п. Р. Шаварський, п. Ванджура. В імені жінок в дуже гарних і сердечних словах промовляла пані М. Яремко з Торонта

П-во Ф. М. Захарчуки зворушені до глибини серця, зложили родині і приятелям сердечну подяку за звеличання їхнього ювілею та за одержані подарунки.

Співаючи українські пісні та згадуючи українські звичаї, всі забавлялися до пізної ночі, хоч багато гостей мусіли скорше прощатися, бо чекала їх ще далека дорога.

З переведеної збірки на народні цілі призначено $8.00 на "Жіночий Світ". Щира подяка жертводавцям. **Присутня**

УСПІХ СКРИПАЧКИ

Особливі успіхи в музиці здобуває молода скрипачка, Маруся, дочка п-ва Гробельських зі Содбури, Онт. Від 1951 року здобуває перші місця на щорічних фестивалях, трофей юньйорів, відтак трофей сеньйорів та сто-долярову стипендію. В 1956 році на Національній Виставі в Торонто здобуває знову перше місце і найвищу стипендію в сумі $250.00. А на сьогорічному фестивалі в Содбури Маруся займає у трьох виступах три перші місця — три чаші і знову найвищу стипендію — $250.00. Щороку складає вона іспити в Королівській Музичній Консерваторії, дістає срібну медалю консерваторії та стипендію. Маруся виступає часто на українських концертах, радіо та телевізії.

Бажаємо здібній молодій українці ще більше успіхів у майбутньому.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 1 травня 1958 р. по важкій недузі на 63 році життя відійшла від нас у вічність дорога наша членка Агафія Нарепеха.

Покійна народилася в селі Куровичах, повіт Перемишль, а до Канади приїхала в 1930 р. і замешкала в Монтреалі. Покійна була активною членкою Жіночого Товариства ім. Лесі Українки від першого дня його основання в 1934 р. і осталась нею аж до кінця свого життя. Одночасно покійна була також активною членкою Тов. Просвіта ім. Тараса Шевченка в Монтреалі, де співала в хорі довгі роки. Через довгі роки покійна Агафія Нарепеха була в Управі Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при Тов. "Просвіта", виконуючи завдання касієрки, контролерки, а останніх три роки була культурно-освітньою референткою даного товариства, як також була в Управі Допомогового Комітету при КУК. Покійна залишила 2 сини і чотири доньки, які, незважаючи на тяжкі життєві обставини, зуміла виховати в християнському і національному дусі. Покійна була примірною і взірцевою матір'ю, доброю християнкою і щирою українкою.

Похорон покійної відбувся в дні 4 травня. Панахиду над упокійною відправив парох греко-православної церкви, о. В. Слюзар. На останнє прощання прибуло багато членок Жіночого Тов. ім Лесі Українки, членів "Просвіта", як також багато знайомих та парафіян церкви св. Софії. Тлінні останки на вічний спочинок відпровадив також парох церкви св. Софії, о. Слюзар. Над могилою промовляла голова Жіночого Товариства ім. Лесі Українки, п. Юлія Батюк прощаючи покійну від Жіночого Товариства і від Тов. "Просвіта".

Після похорону відбувся обід у приміщенні Тов. "Просвіта", під час якого промовляв о. Слюзар ,п. Нема, голова Жіночого Товариства "Доньки України", як також голова Жіночого Товариства ім. Лесі Українки, п. Юлія Батюк. Всі промовці підкреслювали щиру і віддану працю покійної для організацій, до яких вона належала і для свого народу.

Бл. п. Агафія Нарепеха

До збірки під час обіду промовляла довголітня і щира подруга покійної, п. Євдокія Бабяк. Гроші призначено на нев'янучий вінок.

Дорога наша членко! Хоч ти відійшла від нас, але пам'ять про тебе ніколи не затреться у наших серцях. Ти була вірною дочкою українського народу, взірцевою матір'ю та доброю і здисциплінованою членкою нашого товариства.

Спи спокійно! Хай канадійська земля буде тобі легкою!

Юлія Батюк, голова Жіночого Тов. ім. Л. Українки при Тов. "Просвіта"

Організація Українок Канади

ПРОГРАМА

XVIII. КРАЙОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ В ДНЯХ 30, 31 СЕРПНЯ І 1 ВЕРЕСНЯ 1958 Р. В ТОРОНТІ, ОНТ. ПРИ 297 КАЛЕДЖ ВУЛ.

30 серпня 1958 р. (субота) перед полуднем. Год. 9.00 — 12.00:

Реєстрація делеґаток, участь у Крайовій Конференції УНО Канади.

Год. 1.00 — 5.00 по полудні:

Відкриття Крайової Конференції Організації Українок Канади.

Вибір президії.

Вибір Комісій: верифікаційної, організаційно-плянувальної, пресової, верифікаційної, резолюційної.

Відчитання та прийняття протоколу з попередньої Ювілейної Конференції.

Привіти делеґаток Відділів ОУК.

Звіти членок ЦУ ОУК.

Звіт редакторки журналу "Ж і н о ч и й С в і т".

Звіт Провірної Комісії.

Ввечері: Б Е Н К Е Т.

31 серпня 1958 р. (неділя). Год. 9.00 вранці:

Участь у Богослуженнях.

Год. 10.30 — 12.30 перед полуднем:

Дискусія над звітами та уділення абсолюторії уступаючій Управі ОУК.

Звіти Комісій.

Дискусія над звітами.

Год. 2.00 — 6.00 по полудні:

Продовження дискусії над звітами комісій. Звіт Номінаційної Комісії та вибір ЦУ ОУК.

Доповідь.

1-го вересня 1958 р. (понеділок). Год. 10.00 — 1.00 перед полуднем:

Звіт організаційно-плянувальної Комісії.

Дискусія над пляном праці.

Відчитання резолюцій.

Закриття Крайової Конференції.

УВАГА: Намічена програма Крайової Конференції може бути частинно змінена, залежно від потреби. Слідкуйте за дальшими проголошеннями в справі Крайової Конференції ОУК у Новім Шляху.

ЗА ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ ОУК:

Ст. Савчук, голова Яр. Зорич, секр.

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

ЧИ ВИ ВЖЕ ГОТОВІ ДО УЧАСТИ В КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ОУК?

Згідно з повідомленням наближаємось до реченця К. Конференції ОУК. ЦУ ОУК жде на зголошення делеґаток Відділів. Віримо, що всі Відділи зможуть прислати хоч одну, а то й більше делеґаток. Особливо сподіємось, що Відділи ОУК Сходу Канади прибудуть на Конференцію в більшому числі. Щиро будемо вітати їх! Проблематика нашої Організацій потребує думок, поради всіх наших членок, тому закликаємо всіх до участи в Конференції.

Увага: При цій нагоді подаємо спростування: в останньому обіжному листі ч. 2 подано, що від кожної п'ятдесятки членок Відділу належить висилати одну делеґатку. Отже спростовуємо, що від кожної двадцятип'ятки належить висилати одну делеґатку, але Відділи менші, які не мають цього числа членок можуть висилати від Відділу одну чи дві делеґатки.

ЛІТНІ ДНІ ТА НАШІ ЗАВДАННЯ...

Здається, що літня пора не зовсім пригожа на організаційну працю. Літо та літня спека висилає людей поза місто на спочинок. Часто літні дні використовуємо для відвідин нашої рідні, знайомих. Чи справді в часі літа не треба нам думати про нашу Організацію? Застановімся, а таки знайдемо багато проблем, які в час літа добре та корисно можна виконати. Знаємо, що всі активні Відділи використовують літо для влаштування пікніків-фестинів, які так дуже побажані для рядів нашого членства. Цьогорічні літні дні відпочинку також треба нам використати для початих нами акцій, як ось кольпортажу альманаха ОУК. Не забудьте про кольпортаж альманаха ОУК серед своїх знайомих, не забудьте про альманах як дарунок своїй рідні. При добрій волі можна під час літа пропаґувати продаж нашого альманаха, відвідуючи рідню, знайомих. Приймім це діло як спільний нам усім обов'язок!

ЦУ ОУК вже вислала або вишле в найближчих днях всім Відділам відповідне число альманахів до кольпортажу. Просимо зразу почати кольпортаж-продаж альманахів, не придержувати їх, бо кошти видання дуже поважні й ЦУ ОУК мусить вив'язатись із грошевих зобов'язань.

РІЧНІ ЗВІТИ

Чому досі деякі Відділи ОУК не прислали річних звітів за останній рік, а також за попередні роки? Просимо негайно до кількох днів це виконати, бо тоді у звіті ЦУ ОУК на Крайовій Конференції не буде звітности за ці Відділи, які довгують із присланням звітів за 55, 56 чи 57 рік. Думаємо, що всі Відділи схочуть бачити свої звітові рубрики повними, а як це можна зробити, коли кілька Відділів не прислали звітів взагалі? До цих Відділів ми вислали окремі листи. Просимо зразу надіслати звіти, найдальше до тижня. В кожному обіжнику ми просили присилати річні звіти, однак досі є такі Відділи, що цього не зробили. **Центральна Управа ОУК**

—о—о—о—

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

СОДБУРИ, ОНТ.

КАМПАНІЯ ДЛЯ КЧХ

Кожного року в місяці березні відбувається кампанія для Канадійського Червоного Хреста. Наш Відділ має свою постійну представницю в місцевім КЧХ. Хоч наша діяльність для КЧХ на багато зменшилась від закінчення війни, але кожного року ми беремо участь у кампанії для КЧХ. Цього року представницею до КЧХ є п. І. Ключка і вона зібрала на ціль КЧХ $115.00. Збірку переводиться переважно між нашим членством і прихильниками. Цього року передачу цієї збірки було показано на телевізійній станції. Чек для управителя КЧХ передала п. І. Ключка в присутності голови Відділу, п. Т. Підзамецької.

ВЕЛИКОДНІ СВЯТКУВАННЯ

Підготовка до Великодніх святкувань у нашому Відділі почалася на кілька тижнів перед Великоднем. Ще від половини березня почалися курси писання писанок для дітей шкільного віку і членок МУН. Курсом проводила п. Т. Марунчак. В місцевім англійськім часописі була поміщена світлина і допис про писання писанок. На запрошення управи місцевої телевізійної станції було проведено показ писання писанок на телевізії. Показ провели пані Т. Підзамецька і Т. Форманець.

На самий Великдень, 13 квітня Відділ улаштував спільне свячене для всього членства Братніх Організацій УНО і прихильників. Спільне Свячене відбулося в годині 5 по полудні. Великодні привіти зложили пп. Т. Підзамецька від Відділу ОУК, М. Рогожинський від УНО, Надія Янківська від МУН, а від Української Кооперативи п. М. Рогожинський.

В четвертій годині через місцеве радіо була передана великодня програма. В цій програмі хор "Дніпро" при Філії УНО проспівав великодні пісні і кілька веснянок. Співав також хор Рідної Школи. Хорами управляла учителька п. О. Рогатин. По обіді діти Рідної Школи відспівали кілька великодні пісень, а потім виводили великодні гагілки на залі. Вперше виводили гагілки діти, а потім старші Мунівці і всі гарно забавилися, а старші мали приємність подивитися як молодь веселиться. Гаілками проводила п. О. Мисик-Рогатин. Ціле по полудні Великодня пройшло направду у великодньому родинному настрої. Під час спільного свяченого була проведена збірка між присутніми, з якої частину призначено на т. зв. писанку для потребуючих в Европі, решту призначено на сплату довгу, що тяжить на домівці УНО. **Кор.**

З ХРЕСТИН НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "Ж. С."

В неділю, 27 квітня ц. р. п-во Марія і Петро Ушій (Юзик) хрестили свого сина Іларіона - Петра. Обряду хрещення довершив о. Е. Бобовник. Хресними кумами були пп. Т. Форманець і М. Чеплик. Панство Ушій це довголітні діяльні члени УНО й ОУК, а їх донечка членка МУН. Тож не дивно, що на їх запросини прибуло багато гостей. Серед багатої гостини і веселої забави гості не забули з цієї нагоди зложити свої датки на добру ціль.

Діти вчаться писати писанки під проводом п. Т. Марунчак.

На заклик п. А. Курилів присутні зложили $30.00, з чого $10.00 призначено на пресовий фонд "Ж. С.", а $20.00 на сплату довгу домівки УНО в Содбури. Щира подяка п-ву Ушіям і гостям. **Гість**

ЯК МОЛОДЕЧИЙ ВІДДІЛ ОУК ПРАЦЮЄ ДЛЯ ДИТЯЧОГО САДКА

Центовий продаж, що його веде Молодечий Відділ ОУК у Содбури, Онт. від 4-ох місяців, приніс чистого приходу $100.00. З цієї суми закуплено для Дитячого Садка при Філії УНО такий виряд: патефон — $35.00, дитячі платівки до патефону — $5.00, дитячі книжки — $10.00, матеріял до зайнять у садочку (плястеліна, папір, і т. п.) — $35.00. Разом видано $85.00. Решта призначена на закуп проєкційного апарату.

Центовий продаж переводять членки в більшій частині серед наших співгромадян, не обтяжуючи членів Братніх Організацій.

"Вісті" УНО, Содбури, Онт.

ВАЛ Д'ОР, КВ.

З НЕСПОДІВАНКИ НА АЛЬМАНАХ

Дня 20 травня ц. р. припав день уродин п. Я. Борсук. Дуже добрі приятелі та знайомі влаштували з цієї нагоди несподіванку - відвідини для п. Я. Борсук

Коли всі зібрались вдомі п-ва Борсуків, п. В. Гринюк вручила п. Борсук дарунок на пам'ятку від усіх присутніх зі щирими побажаннями міцного здоров'я. Гості засіли до столу й на заклик п. В. Приймак відспівали многоліття п. Я. Борсук і її родині.

Варто згадати, що п. Я. Борсук є довголітньою членкою Відділу ОУК у Вал Дор і працює віддано як голова ОУК впродовж кількох років.

П-во Борсуки дуже щиро приймали гостей, а пані Борсук, зворушена до сліз, сердечно всім дякувала за все і за гарний дарунок, що залишиться її милим спомином на майбутнє.

В часі гутірки п. М. Смолій завізвала до збірки на Альманах ОУК, якою зайнялись пп. О. Ключковська та В. Приймак. Збірка принесла $10.00, які вислано до ЦУ ОУК.

По збірці гості далі весело забовлялися.

Всім жертводавцям щира подяка, а п. Я. Борсук та її родині бажаємо щастя, здоров'я і багато літ прожити.

М. Смолій

ВИНДСОР, ОНТ.

З ҐРАДУАЦІЙНОЇ ЦЕРЕМОНІЇ НА ПРЕСУ

В неділю, 25-го травня ц.р. відбулася надзвичайно гарно ґрадуаційна церемонія в Кепітол Театрі в Виндсор, Онт. По скінченні трьохрічного курсу в Hotel Dieu шпиталі 49 молоденьких норс (медсестер) одержали свої дипломи й відзнаки.

З-поміж них отримала своє відзначення і диплом панна Ніна Мудра, дочка Петра та Юлії Мудрих з Виндсор. Понад 1,800 глядачів любувалися походом молоденьких працівниць, які в біленьких уніформах з китицями троянд у руках зайняли свої місця на вдекорованій сцені театру.

Ніна Мудра

Звуки мелодії органу додавали особливого настрою присутнім, а привіти й признання за успіхи в праці завершили точки програми. Дипломи вручив епископ І. С. Кади з Лондону, Онт., а чотири маленькі 6—7 річні дівчатка немов русалки услуговували при роздачі свідоцтв-дипломів.

Після церемонії відбулося гостинне прийняття в домі п-ва Мудрих, на яке зійшлися їхня родина і приятелі. Батько панни Ніни привітав щирим словом оо. М. Горошка і С. Дзюлинського та всіх присутніх і представив свою родину, що прибула з Торонта, Детройту і Бриджпорту, Конн.

Це був найкращий день у житті панни Ніни. Вона висловила свою вдячність батькам за їхнє дбайливе піклування і зрозуміння того завдання, що вона собі вибрала. Бо тільки при помочі дбайливої матері й відданого батька мрії панни Ніни сповнилися — вона здобула собі місце між професійними людьми.

З тієї святочної нагоди переведено збірку на пресу, з чого для "Жіночого Світу" призначено $12.50. Щира подяка всім жертводавцям, а панні Ніні бажаємо кріпкого здоров'я і гарних успіхів в її професії.

Присутня

ВІННІПЕҐ, МАН.

ПОПРОЩАЛИ ЧЛЕНКУ

В понеділок, 14 липня 1958 р. Відділ ОУК попрощав свою активну членку та цьогорічну секретарку, п. Євгенію Вербицьку, що виїхала зі своїм сином Юрком з Вінніпеґу до Торонта.

На прощальний вечір зійшлися членки, що шанували й цінили п. Вербицьку. Були й гості. Осередок Української Культури й Освіти заступала п. Тетяна Кошиць.

В імені Відділу прощала п. Є. Вербицьку та вручила дарунок від членок голова, п. А. Шеремета. Промовляли ще пп. Є. Ситник, містоголова ЦУ ОУК і С. Бубнюк, редакторка "Ж. С." Всі підносили заслуги п. Вербицької та бажали їй багато щастя, успіху та вдоволення на новому місці побуту.

Пані Вербицька сердечно дякувала всім за пам'ять, щирі слова й дарунок та обіцяла зразу включитися в ряди ОУК у Торонті.

Присутня

ТОРОНТО, ОНТ.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

Рік-річно відбувається в нас спільне свячене. Цього року це традиційне прийняття мало інший вигляд, бо до нього прилучився Шкільний Комітет Рідної Школи при Філії УНО Західнього Торонта.

В означеному часі заля була переповнена гістьми, а найкраще пишалися окремі столи зайняті нашими малими і більшими наслідниками. Це наша надія і гордість, що колись по нас займе наші позиції і продовжатиме нашу громадську працю на шляху до остаточної перемоги.

Голова Відділу ОУК, п. Е. Даниляк пояснила короткою промовою спільну традиційну гостину та попросила о. М. Городинського посвятити пасхи й усе, що було приготоване на столах. По привітанні й відспіванні "Христос Воскрес" о. М. Городинський посвятив Божі дари при співі Великодніх пісень.

По прийнятті почались промови. Промови релігійні і спомини про колишні свята і звичаї на рідних землях. Промовляли: від Фі-

лії УНО містоголова, п. Д. Куликовський, від Відділу МУН п. Р. Білик, д-р З. Книш, від Рідної Школи дир. Гевко, від Відділу ОУК містоголова п. С. Романик. Вміжчасі діти Рідної Школи вивели гагілки під проводом пп. Лучків і Лантух. Учениці Рідної Школи — Орися Зенчук, А. Шкабарницька і маленька З. Зенчук гарно деклямували. Як деклямації так і гагілки нагороджено гучними оплесками.

Відтак о. М. Городиський виголосив доповідь та поділився з присутніми різними спогадами. Відспіванням "Христос Воскрес" і подякою голови Відділу, п. Е. Даниляк усім за участь, а членкам за працю, що її вони вложили до приготовання цього традиційного прийняття, закінчено спільне свячене.

Т. А. Ґрай, кор.

СТ. БОНИФАС, МАН.

ПІВРІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Загальні Річні Збори, що відбулися 9 лютого ц. р., пройшли в повному порядку. Предсідницею зборів була п. М. Климків, секретарювала п. С. Бубнюк. Хоч Відділ не великий числом членок, то зі звітів Управи можна було помітити пожвавлену працю впродовж цілого року. Крім того Відділ брав активну участь у праці місцевого Комітету Українок Канади та співпрацював дружньо з іншими жіночими організаціями в Ст. Бонифас і Вінніпеґу. Управу на біжучий рік перевибрано майже в цілості. Під час зборів прочитано листа від Крайової Управи Українського Визвольного Фонду з великим признанням для п-ва Михайла і Ксені Хам (члена УНО і членки ОУК у Ст. Бонифас) за їх довголітнє членство та точне вплачування вкладок до Одноцентового Фонду. Після Зборів намічено плян праці та рішено вислати членські внески і бюджет до ЦУ ОУК.

Свято в честь О. Басараб і інших українських героїнь відбулось 9 березня. Вступне слово мала голова, п. А. Копичанська, доповідь виголосила п. О. Стебницька, п. Л. Чайківська прочитала поему в прозі, присвячену українським героїням, а хор Молодечого Відділу ОУК з Вінніпеґу відспівав 2 пісні. Після програми відбулось чайне прийняття та переведення збірки на УЗХ.

Традиційний Весняний Чай відбувся 23 березня з великим успіхом. Містоголова, п. Софія Савчук, подбала про вдекорування залі, членки принесли гарні речі на розіґравку, а конвінерки чаю, п. М. Климків і Р. Мурій доклали багато зусиль до підготовки чаю, за що їм зложила в імені Відділу щиру подяку п. О. Стебницька та поросила голову Відділу Комітету Українок Канади, п. А. Круцик офіційно відкрити Весняний Чай. Під час гостинного прийняття присутні мали нагоду оглянути гарну мистецьку виставку речей з Музею Осередку Української Культури й Освіти, що її приготовила на прохання Відділу п. Т. Кошиць та дала до неї відповідне пояснення в короткій промові.

Спільне Свячене відбулось заходом Відділу 20 квітня, на якомуму виголосила гарну промову містоголова ЦУ ОУК, п. Є. Ситник та висловила Відділові признання за його діяльність та плекання українських традицій.

День Матері влаштувала молодь 11 травня. Гарний привіт матерям склала п-на Є. Вель, а доповідь про значення Дня Матері виголосила п-на Н. Климків. Признання у формі китиці живих квітів за щиру народню працю від юних літ висловлено наймолодшій мамі, п. Лесі Каптій, за що вона сердечно дякувала й обіцяла далі працювати в організації.

Від Відділу взяли участь у "теґ дей" КУК пп. А. Головата, Р. Мурій, Леся Вель і С. Стефанишин.

Тепер членки Відділу докладають усіх зусиль до розпродажі жу альманаха ОУК та при цій нагоді складають сердечну подяку Центральній Управі ОУК за його видання.

О. Стебницька, кор.

ПОБАЖАННЯ

Вш. п. Марії Ґуляй, кол. голові ЦУ ОУК, що перебула недавно знову важку операцію в вінніпеґській лічниці Вікторія, бажаємо щиро скорого й повного видужання. Ред.

МОНТРЕАЛ, КВ.

ПОДЯКА

Ольга Кальба

Щиро дякую всім, що помагали мені в контесті Українського Визвольного Фонду. Дякую Відділові ОУК, Філії УНО і Відділові МУН. Зокрема дякую п-ву Баніт, що завжди були щирі й готові помогти і справді допомогли мені багато. Далі дякую п. Ю. Казанівській і п. Г. Чабан, що ходили зі мною збирати жертви на УВФ. І хоч часу не було багато, бо всього чотири тижні та наша організація надто матеріяльно обтяжена з приводу купівлі нового дому, то все ж таки знайшлося велике зрозуміння для цілей Українського Визвольного Фонду. Я вдячна всім, що вийшли мені назустріч та причинилися до успіху контесту.

Особливу подяку складаю проф. Ю. Бойкові за вручення мені гарної касетки від Управи УВФ на спомин участи в контесті і листа від голови ПУН, полк. А. Мельника. Перед моїми очима станув дорогий гість з побуту на ювілей УНО в Канаді 1957 р. Його ясний погляд як сонце і його слова як ґраніт залишились у моїй пам'яті. Вони кличуть до дальшої праці та змагання за кращу долю України. Я завжди готова на той заклик.

Ольга Кальба

Кутож любителів квітів

Запитання Вп. Пані Галини Пісецької, Балтімор, Мд.: Рятуйте-поможіть у моєму клопоті. На рожі, гвоздики та хризантеми в городі напала якась мушка. На листках пальми в хаті творяться чорні плямки, наче ржа, відтак листки засихають. Це на всіх листках, навіть горішніх молодих. Може то від надмірної вогкости або забагато землі.

Маю ще квітку молоденьку, звуть її рожею, квіт подібний на мальву. На ній повно паразитів. Посилаю вам листочки й нищителів моїх квітів.

Я витираю листочки щотижня, але нічого не помагає. Тяжко вичистити паразитів з заглубин листка.

Відповідь: На ваші рожі, гвоздики і хризантеми напала мшиця. Мшиці є різних родів і барв, але всі вони висисують сік з листків, найрадше молодих. У дещо старших те саме роблять зі споду листків.

Боротьба з ними не тяжка. Що це є мшиці або попелиці ви переконаєтеся по тому, що коло них знайдете мурашки. Вони (мурашки) лазять по мшицях, дражнять їх, від чого ті випускають липкий солодкий сік, який мурашки люблять. Про мшиць писати не буду, зазначу тільки, що мшиці дуже швидко розмножуються. Є крилаті й безкрилі. Ті крилаті відкладають яєчка, де тільки забажають. Там, де сьогодні не було мшиць, завтра їх знайдете цілу колонію. Коли тепліше й сухіше на дворі, то більше є мшиць. Зимна й дощу мшиці не люблять.

Боротися з ними можна оприскуванням: а) анабазином, б) никотино-сульфатом, в) квасієвою емульсією, г) тютюновим екстрактом і т. д. В продажу є багато різних готових препаратів, які — розведені водою — можна прискати без шкоди для ростин. На всіх препаратах є інструкція кілько треба взяти течі чи порошку та на яку кількість води. Тих вказівок треба додержуватися. Саме головне це спосіб оприскування. Треба мати розпиляч, який дає дуже дрібні краплиночки течі. Вони попадаючи на тіло мшиць убивають їх. Коли давати струю, то теча спливає й не дає таких наслідків, як добрий розпилювач. Розпилювач коштує 1 доляр. Знайдете в кожному склепі залізних виробів, або там, де продають квіти.

В зимі можна оприскувати квіти, коли вони без листя, сильнішими розчинами, але тепер це не відповідний час, бо ваші квіти в стадії розвою.

Можна самому приготовити розчин. За ним дивіться в попередніх числах "Жіночого Світу" ч. 12, 1955 р. і ч. 4, 1952 р.

Друге питання торкається пальми, на яку нападає грибок. Про плекання пальм прошу запізнатися з моїми вказівками в "Жіночому Світі", ч. 7-8, 9 і 10, 1951 р. Там подані загальні вказівки для плекання квітів, з якими конче треба запізнатися.

Земля для пальм має бути спеціяльна. Уживати землю з перегнилого листя, до якого додається 1 частина дернової землі, 1 частина торф'яної і 2 частини піску.

Пальми люблять вогку землю, але не таку, щоб вода "стояла" й була б як мочар. В зимі поливати поміркованo. Температура повинна бути взимі 47—53 Фар.

Листки пальми треба змивати водою. Вазонок з пальмою треба повертати до сонця так, щоб стрілка листка все була прямовісна. Тоді пальма буде рости розкидано, а не однобічно.

На пальму нападає дуже небезпечний грибок-ржавчина. Він дуже поширений і дуже шкідливий. На листках появляються бронзові плямки, які потім стають темнішими й середина плямок випадає. (Чи у вас також так?)

Боротися треба негайно й постійно. Добре посипати листки дуже дрібним сірковим порошком, але тоді як температура є не менше як 65 Фар. Дуже добрі наслідки дає прискання 1%-им розчином бордоської течі або прискання хворих місць водним розчином соди до прання в пропорції: 30 гр. соди, 30 гр. зеленого мила (Sapo Viridis) на 10 літрів води. Також помагає порошкування ДДТ.

Останне питання: Ви маєте сирійську рожу. Її паразитів позбуватися так само, як пишу вище.

Як позбутися дощевих хробаків?

Відповідь: Є два прості способи. Вибрати хробаки під час пересаджування або вазонок з хробаками поставити до посудини з теплою водою темп. 113 Ф. (45 Ц.). Дощеві хробаки не люблять такої температури і вилізуть на поверхню землі. Тоді їх визбирати.

В цінниках є назва "Епіфіліум". Що це за квітка?

Відповідь: Епіфіліум це є кактус всім відомий. Це кактус, що має листоподібні членики стебла. Квіти кармінові, рожеві й білі. Цвіте в кімнатах в грудні. Кактус невибагливий. В Україні називають його Варварина квітка, бо починає цвісти приблизно в день св. Варвари.

Епіфіліум легко пощепити на другім кактусі. Кому цікаво як, напишіть.

Леонід Бачинський
3425 Broadview Rd.,
Cleveland 9, Ohio, U.S.A.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

ЯЛОВИЧИНА В СМЕТАНІ

3. ф. яловини (волового м'яса)
1 цибуля
1 морква
1 петрушка
1 пастернак (парснип)
2 горнятка сметани
3 ложки масла
1 лавровий листок
сіль і перець до смаку
м'ясний бульйон, або вода

Обсмажити м'ясо в маслі. Посолити й поперчити, підлити бульйоном або водою та тушити під покришкою пів години на легкому вогні. Додати шатковані цибулю, моркву, петрушку й пастернак, підлити ще раз бульйоном чи водою, як треба, накрити покришкою та тушкувати в печі до півготовности, перевертаючи м'ясо що 10-15 хвилин. Потім залити сметаною та тушкувати далі в печі аж до готовности м'яса.

Готову яловичину подавати краяними скибками зі смаженою картоплею, политою підготовленою сметаною з м'яса та посипаною зеленю з петрушки.

ВАРЕНІ СИРНИКИ (ЛІНИВІ ПИРОГИ)

3 горнятка свіжого, добре відтисненого сира
2 ложки квасної сметани
3 яйця
1 ложка масла
1 ¼ горнятка муки
дрібка солі
1 горнятко квасної сметани (для поливки)
¼ горнятка масла (для поливки)

Перетерти сир крізь сито, додати сметану, яйця, масло, сіль і муку. Все добре замішати. Виробляти повздовжні валки, розплескати пальцями та краяти кусочками навскіс. Варити в кип'ячій підсоленій воді з 5 хвилин. Зверху полити розтопленим маслом, в якому можна ще присмажити до рум'яна дрібку тертого білого хліба та подавати на стіл з доброю квасною сметаною.

БІШКОПТОВИЙ КЕЙК З КАВОВОЮ МАСОЮ І ПРИПАЛЕНОЮ ГЛАЗУРОЮ

1 горнятко цукру
½ горнятка води
4 яйця
1 горнятко просіяної муки (кейк флавер)
1 ложечка порошку "крім оф тартар"
½ ложечки солі
¼ ложечки мигдальової есенції (алмонд екстракт)
¼ ложечки цитринової есенції

Заварити цукор з водою. Коли творитимуться тоненькі ниточки з сиропу при піднесенні ложкою, сироп готовий. Окремо розділити яйця та вбити білки на тугу піну. Поступнево додавати сироп до білків та вбивати далі поки не вистигне до хатньої температури. Вбити жовтки на густу ясно-жовту масу. Додати всі просіяні разом сухі складники, сполучити та легко вимішати з білковою масою. Влити есенції, ще раз легко сполучити все разом і пекти в нетовщеній круглій блясі (тюб пен) 40 хвилин при температурі 325 Ф. Холодний кейк розкроїти на три частини, переложити кавовою масою та полити зверху цукровою глазурою.

Маса:

2 ложки жовтого цукру
2 ложки кукурудзяного крохмалю (корн старч)
1 яйце, легко вбите
½ горнятка молока
¼ горнятка м'якого ростинного товщу (шортенінг)
⅓ горнятка м'якого масла
1½ горнятка просіяного цукру-мучки
½ ложечки згущеної кави (інстант кафі)
кілька крапель ванілі

Змішати перші 4 складники разом і варити на легкому вогні аж добре згусне. Вихолодити. Вбити разом решту складників, додати до охолодженої маси та добре разом вбити на густу масу. Заходити в холодільнику перед перекладанням кейка.

Глазура: Припалити на кухні 3 ложки жовтого цукру з двома ложками масла. Додати ¼ горнятка евапарованого молока з пушки (кена). Варити на кухні поки цукор не розтопиться. Відставити й додати 1½ горнятка просіяного цукру-мучки. Замішати все разом і покрити зверху кейк.

МАРМЕЛЯДА З АПРИКОСІВ

8 горняток априкосів (еприкатс)
4½ горнятка білого цукру
¾ горнятка жовтого цукру
2 горнятка покрішених ананасів (пайнепл) з пушки (кена)
1 помаранча
⅛ ложечки солі

Відміряти помиті, покраяні на четвертини без кісток априкоси. Обтерти з помаранчі шкірку. Поставити априкоси в горщок, додати цукор, сік і шкірку з помаранчі та ананаси. Варити на кухні до закипіння. Посолити й далі варити до відповідної густоти, мішаючи, щоб не пригоріли. За 40 до 50 хвилин мармеляда повинна бути готова. Виложити в гарячі стерелізовані слоїки. Дещо вихолодити й покрити зверху розтопленою парафіною .

ЗДОРОВИЙ ХОЛОДНИЙ НАПИТОК

3 яйця, добре вбиті
4 ложки згущеної кави (інстант кафі)
½ горнятка цукру
⅛ ложечки солі
6 горняток холодного молока
¼ ложечки ванільової есенції

Сполучити яйця, каву, цукор і сіль. Добре вбити все разом, щоб кава і цукор зовсім розтопилися. Додати молоко та ваніллю. Замішати й захолодити.

ДРІБНІ ПОРАДИ

На скору поливку до млинців (пенкейкс) сполочіть ¼ горнятка розтопленого меду з ½ ложечкою румової есенції, або 2-ма ложками помаранчевого соку.

Молоду картоплю варіть у дуже малій скількості соленої води. До напівготової додайте 2 ложки майонезу, 1 ложку масла й по дві ложки посіченого кропу та петрушки. Залишіть на кухні, щоб доходила. Подавайте **гарячу** на стіл.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Жін. Т-во ім. Лесі Українки, Монтреал, Кв.	$15.00
К. Ю. Яворська, Виндсор, Онт. (з прийняття в честь п-ни Ніни Мудрої	12.50
О. Ільницька, Ванкувер, Б. К. (з ювілею п-ва О. і Ю. Курляків	10.75
Н. Милер і М. Козакевич, Вайнона, Онт.	10.00
М. Бучак, Гемилтон, Онт.	4.00
О. Ґенґало, Филаделфія, Па.	3.00
О. Кузів, Вейндот, Міш.	3.00
С. Вишнецька, Торонто, Онт.	2.00
О. Заяцева, Торонто, Онт.	2.00
Т. Стельмах, Детройт, Міш.	1.00
Г. Яремчук, Ню Йорк, Н. Й.	1.00

Всім жертводавцям щира подяка від Адміністрації "Жіночого Світу".

ГЛЯНЬТЕ

на Вашу адресу на журналі. Там є подана дата, доки заплачена Ваша передплата за "Жіночий Світ". Якщо вона вже вийшла, не чекайте на окрему пригадку, але вишліть передплату **негайно** самі.

ДУЖЕ ПРОСИМО І НАПЕРЕД ДЯКУЄМО.

Адміністрація "Ж. С."

ПРОХАННЯ ДО ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Прохаємо всіх Вш. передплатниць з Канади й Америки (за винятком Вінніпеґу), що надсилатимуть свої передплати чеком, долучувати *15 центів на змінне*. В противному випадку видавництво мусить покривати змінне, що нераз становить досить поважну суму.

Крім того прохаємо передплатниць з Америки вирівнювати передплату в вартості канадійських долярів.

Про зміну адреси треба повідомляти *заздалегідь*, інакше числа проподають на пошті і їх не завжди можна вислати передплатницям удруге — незгадуючи вже про втрату для видавництва.

На кошти зміни адреси треба долучити 10 центів.

Адміністрація "Жіногого Світу"

ВІД РЕДАКЦІЇ

З уваги на вакаційний час це число "Жіночого Світу" подвійне — за липень-серпень. Чергове число (за вересень) вийде нормально.

УВАГА, ПЕРЕДПЛАТНИЦІ "Ж. С." В ТОРОНТО, ОНТ.!

Повідомляємо, що передплати на "Жіночий Світ" — нові чи продовження — можна складати на руки п-ни Тетяни Ґрай, 184 Белвудс Евеню, Торонто 3, Онт.

Адм.

НА УВАГУ ЧИТАЧОК "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Заходом "Жіночого Світу" вже вийшли з друку прекрасні двоколірові чотири таблиці українських вишивок, відповідні на українські жіночі сорочки і блюзки, чоловічі і хлоп'ячі сорочки та на прикраси дитячої одежі.

Взори можна замовляти в Адміністрації "Жіночого Світу" по 25 центів за таблицю. Пересилку оплачуємо самі. При більшій скількості замовлення відповідний опуст. Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

WOMAN'S WORLD,
P. O. Box 791,
Winnipeg, Man., Canada.